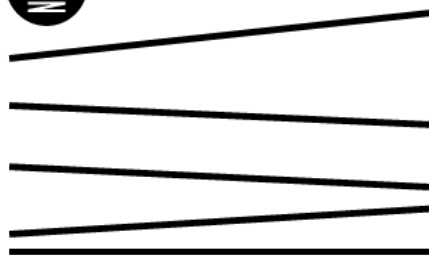

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Oehlenschläger, Adam.

Digtekunsten : I Poesier.

København : Andr. Fred. Høsts Forlag, 1849

153 s.

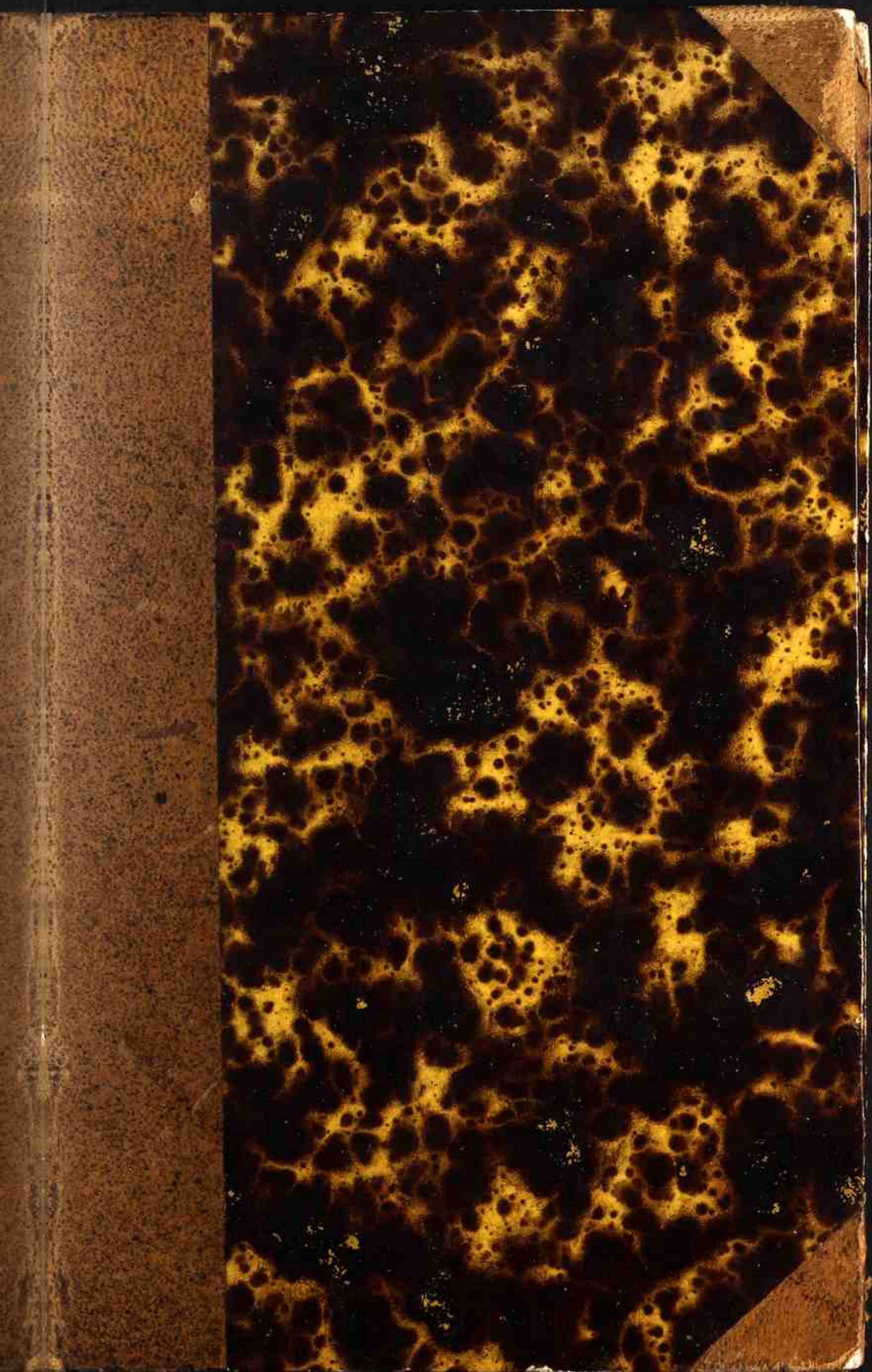
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

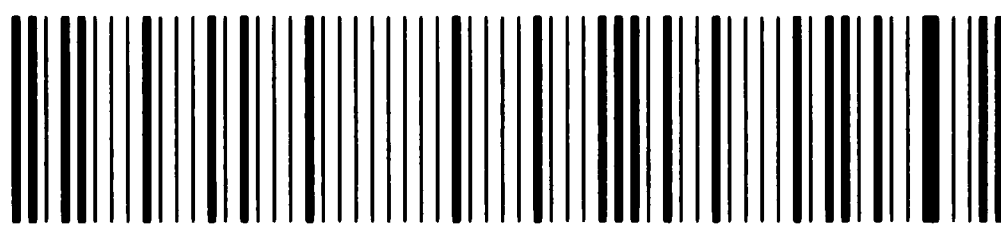
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

54.-102.

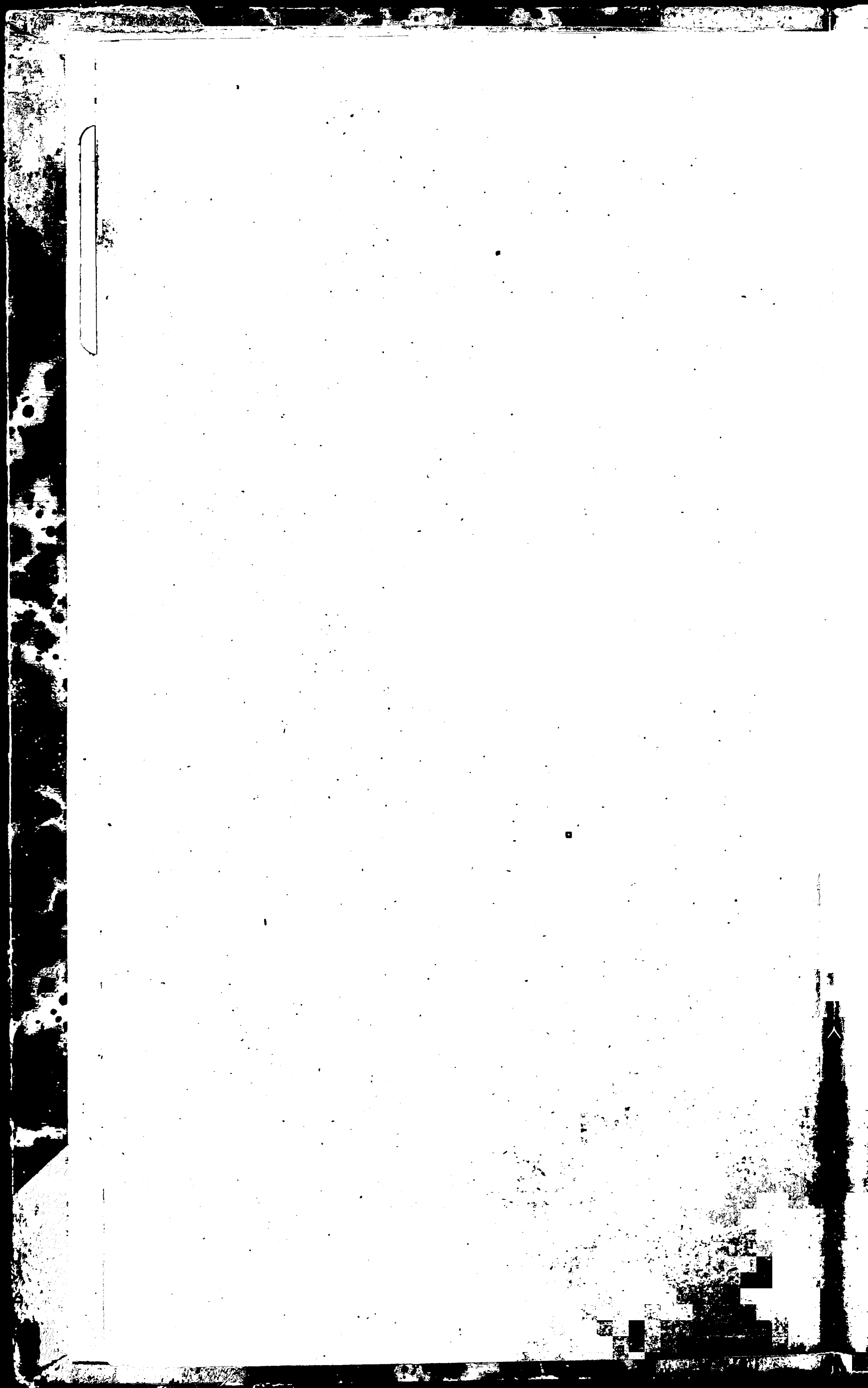
— DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

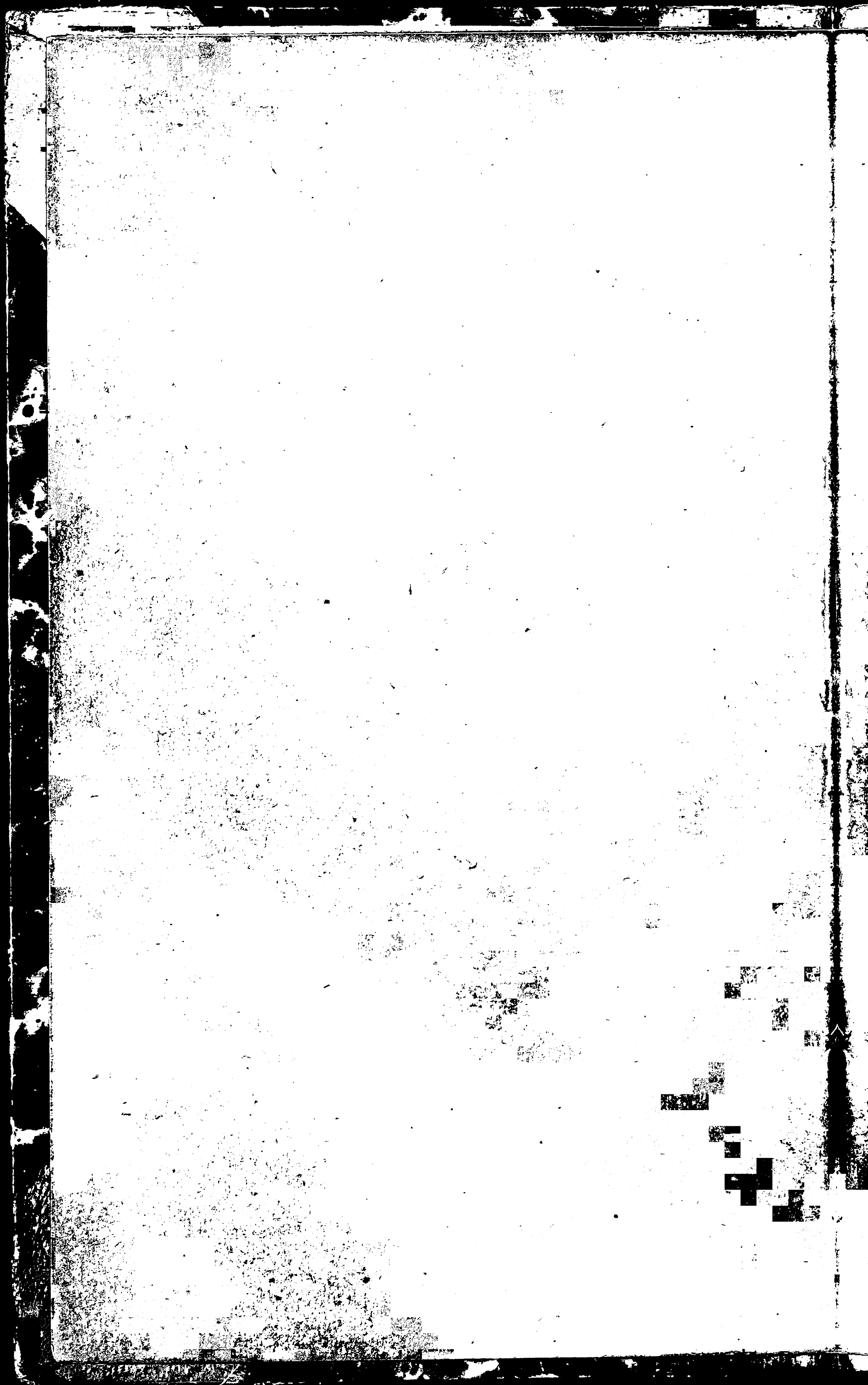

1 1 54 0 8 01790 6

+ REX

Digte kunsten.

I Poesier

af

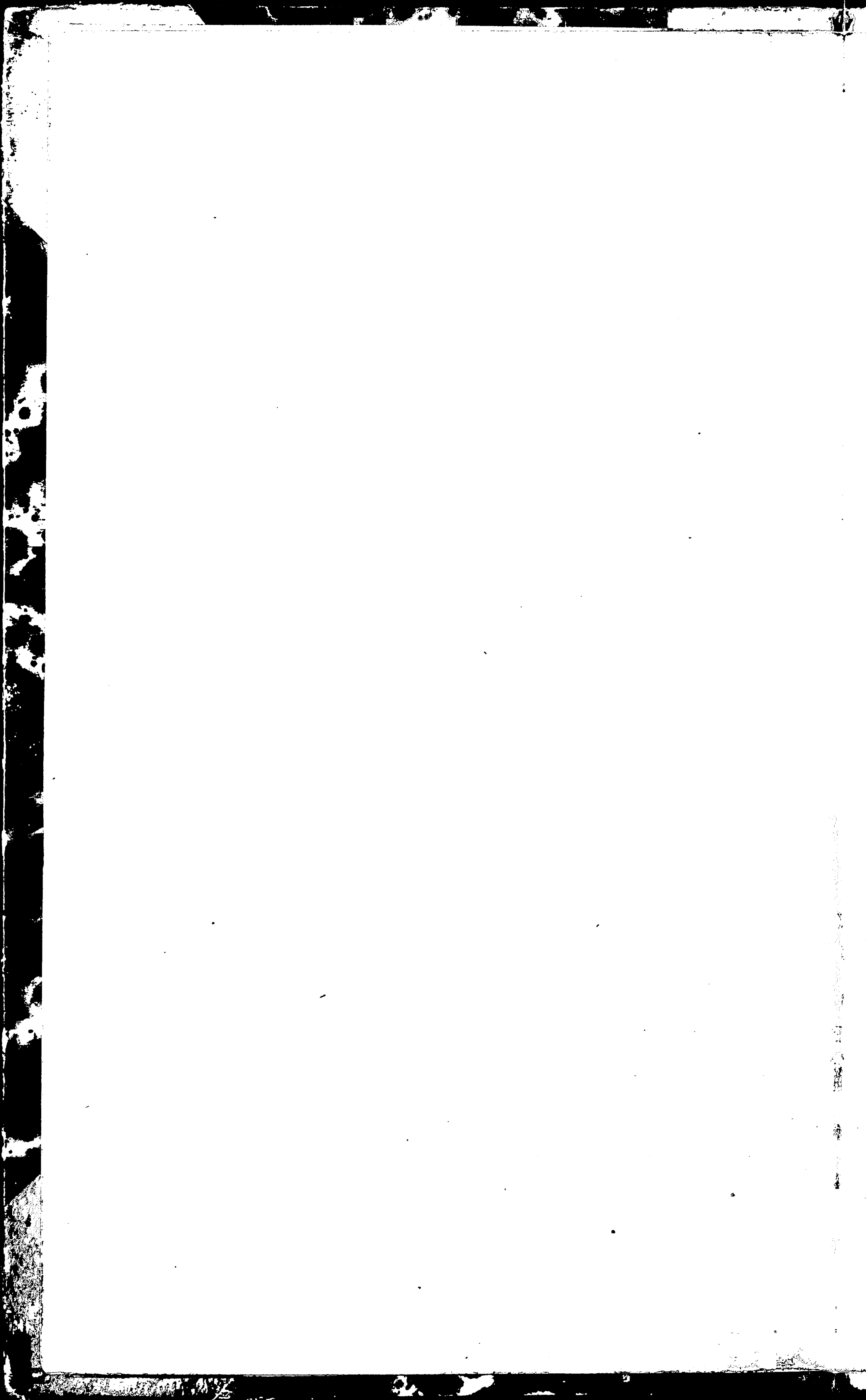
Dehlenschläger.

Kiøbenhavn.

Universitetsboghandler And. Fred. Høst & Forlag.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1849.

Digte kunsten.

I Poetier

af

Dehlenschläger.

Kiøbenhavn.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høst & Forlag.

Trykt hos Rgl. Høstbogtrykker Bianco Luno.

1849.

Forord.

I et Halvhundredaar jeg Harpen rørte,
Mig Landsmand tidt og Nabo gierne hørte,
Og denne skionne Lon i Hostens Dage
Forfrisker, kalder Baaren mig tilbage.

Men Ydun! første, sidste Elskerinde!
Du vil du ogsaa vel snart fra mig svinde?
Jeg holder ikke paa dig; thi din Binge
Maa være fri, du lader dig ei tvinge.

End rinder Blodet let i Skialdens Aarer;
 Med Juglingslatter og med Pigetaarer
 End røres han, henrives af det Skionne,
 Og paa hans Eeg er alle Blade grønne.

Men snart paa Egen maa dog Harpen hænge;
 Thi Oldingsungdom varer ikke længe.
 Velan! et venligt Qvad imellem, kunde
 Dog tækkes Jer endnu fra mine Lunde.

Mit aandelige Hverv og Livets Pligter
 Bestod ei blot deri, at være Digter;
 Høiskolens Lærer var jeg i det Skionne,
 Og mangen Udlings Tak mig monne lønne.

Hvor ofte saadan modtes Mand med Manden!
 Et venligt Blik, et kraftigt Tryk af Haanden
 Bar Lov af Manden, for den Unglingslue,
 Der nærtes i en Forelæsningsstue.

En Sang om Digtekunst jeg Eder byder,
 Og haaber, Tungen Gaven vredt forskyder.
 For tyve Sekler siden, af sin Gave
 Horatius alt rakte slig en Gave.

Hans Digt blev vel modtaget; længe, længe
 Det oversattes af Europas Dreng,
 Der siden Karle blev, med Skæg om Hagen,
 Og Mangen selv en Kæmpe stærk for Smagen.

„Men gaaer du i dit Hverd dog ei tilbage?
 Nutiden er ei længer gamle Dage;
 Metaphysiken strængt Adepten vier
 Til Kunstforstand, i tykke Theorier.“

Ben! ingen Theorie kan Skialde tvinge
 Til, efter Forskrift, Værker at fuldbringe;
 Og Theorie har ingen Aand forstærket
 Til, mere lifligt at modtage Værket.

En Digter ogsaa stedse var prophetisk;
 Hvad praktisk han har lært, ei theoretisk,
 Det bør han ud i Fremtid lade vandre.
 Hvad Hver kan bedst, vel bedst han lærer Andre.

Narhundereder har Kræfter lagt for Dagen
 I mange Ting; men gaaet frem i Smagen
 Er vi ei meget, trods de lærde Miner;
 Og Smag frembringes ikke med Maskiner.

Jeg tænker: endnu stadigt om de Gamle
 Kan Kunstens unge Venner sig forsamle.
 Hvad Aristoteles, Horats os bragte —
 Begyndelsen var god; ei at foragte.

Indsigt og sunde Dom! Det folte Løssing,
 Som viste: meget hungre Guld var Messing.
 Min Lærer! ei Misundelsen dig hilled,
 Spidsfindig Egensind dig ei forvilled.

At gaae i dine Spor, det var min Higen;
 Og hvis maaskee jeg bidrog til Berigen
 Af nye Tanker, for det gamle Rieere,
 Da er det mig en usfateerlig Gre.

Den dybe Følelse, den fine Tanke
 Let dunster bort, naar ei den har en Skranke,
 Et Kar, som holder den i Indelukke,
 Og Rimet er en slig Idunafrukke.

Kunstens Hovedkræfter.

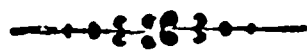
Isald de Hovedkræfter du vil kiende,
Som Kunstnerne til deres Værk anvende,
Saa hør! Til Værkets Ordning og til Randen
Af det Begrændste, bruge vi Forstanden.

Dg for at mane frem de svundne Dage,
De Skikkelser, som staae i Taagen svage,
Dg for at holdes lifligt selv i Aande,
Indbildningskraften os maa gaae tilhaande.

Dg for at hine Syner, som vi møde,
 Som Spøgelseser skal ikke giøgle døde,
 Men yttre sig i varmt og lifligt Væsen,
 Maa Tølelsen dem blæse Liv i Næsen.

Dg for at være langsom snart, snart haste,
 I Brimlen gribe snildt, snart snildt forkaste,
 Nu Natten med sit Mulm, nu Glands af Dagen,
 Maa Biddet vælge; det vi kalde Smagen.

Dg denne Smag, min Ven! den findes ikke
 Saa let, som Smag for Maden og for Drikke;
 Men dersom Kunsten virke skal paa Flokken,
 Maa Spiseren selv eie Smag, som Koffen.

Smagen.

Smag? Smagen! ville vistnok Flere sige,
 Vi leve netop jo i Smagens Rige.
 Vi kritisere, hvad os ei behager;
 For Smag er ingen flau Tiltakketager.

Smag og Kritik er Gæt dig og det Samme?
 Med skiev Kritik dog ei du skulde bramme;
 Med flinke Dom du lægger tidt for Dagen,
 At hvad du savner meest, er netop Smagen.

Det gaacr Kritiken nu som Poesien:
 En Flok sig troer, at være drevne i'en;
 Hvo kan ei gjøre Vers? Men funstindviet
 Man vorder ei ved Egoisteriet.

Spidsfindig fornem Kunstneren du stoser;
 Men Den, som ubetinget Alting roser,
 Saa tykt et Slør ei over Sandhed faster,
 Som Den, der ubetinget Alting laster.

Thi hvo, som troer, med Roes at burde lønne,
 Han kan dog stundom glædes af det Skienne;
 Men Den, som aldrig Blomstens Honning suger,
 Som Ufrud Blomsten han af Bedet luger.

I Smagens første Barndomsperiode
 Tiltakke tages, Alt er der det Gode;
 Om Mester Jakels Duffer, klædt i Lapper,
 Staaer Børneskloffen hierteglad og flapper.

Men i den sidste Tid — som tørre Stubber,
 Den fine Flok, — udlevede, som Gubber,
 I Hallen gabe; folde Taushed møder
 Den varme Kunstner, Livet i ham deder.

Men med Begeistring Værket Eder bydes,
 Og med Begeistring vil det ogsaa nydes.
 Den folde Dom — troer I med den at lønne?
 I Kulden trives intet af det Skønne.

Vil Smag du for det Skønne dig indpode,
 Hav først Samvittigheden for det Gode!
 Misundelsen og Lunet du ei lystre!
 Smag og Samvittigheden ere Søstre.

Men ei med bedste Villie, Glid, erstattes
 Et Savn, en Gyne, som Naturen fattes;
 Vel Smagen dannes, men det kan begribes:
 Hvor Edelstenen mangler, den ei slibes.

Modesmagen.

Den værste Kunstens Fiende her paa Kloden,
 Som den forstyrer, skuler, det er Moden.
 Man skulde troe, var først det Bedste fundet,
 Saa var det og for Evigheden vundet.

Og det er sandt, det Skønneste her neden
 Gienblomstrer stedse nyt for Evigheden;
 Men Moden, der som selve Tiden haster,
 Hvert Dieblif sit Glør paa Skønhed kaster.

Og Mængden troer, det Glør, som Moden rækker,
 Meer stient, end Ansigtet, som det bedækker.
 Til Lykke, denne Lyst til snel Forandring
 Just virker Modens bratte Gledenvandring.

Sneefleret smelter, Skønhed staaer tilbage
 Paa Bierget, deilig som i unge Dage;
 Og Hvo som lukker selv ei Diets Laage,
 Gudinden seer, selv i den værste Taage.

Hvad gav dog denne Modesyge Magten?
 Hvad har Naturen meent med denne Tragten?
 Thi ingen Kraft der gives, selv den flette,
 Der ikke fik sit Udspring af det Rette.

Hvis altid vi blot første Skønhed stued,
 Da blot for denne vore Hjerter lued;
 Vi voved ei, froe ved det Skønnes Gie,
 Alt vandre nye, før ubetraadte Veie.

Men hver Tid har sin Blomst i Kunstens Haller,
 Saa evigskøn som Biergenes Kristaller;
 Forstiellig, som os Hiertet blev bevæget,
 Af Siælens bedste Liv og Væsen præget.

Et fromt Bedrag tidt Kunstneren udøver:
 For Mængden lader han, som om han prøver
 At følge Modens Vink og den at hylde;
 Men hvad, af Træ, hin kunde blot forghylde, —

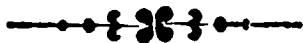
Af ægte Guld han danner; og henrykker
 Selv blinde Sværm, som tog hans Mesterstykker
 For Modevarer, og som vilde nægte
 Sam Roes, ifald den vidste, de var ægte.

Glæd dig! du som det Herlige kan nyde,
 Som mættes ei af Døgnets Modegryde.
 Paa Bierget hist, hvor Kunstnerne sig samle,
 Blev Gammel ung, men ingen Unge gamle.

Det Skønne, det Gode og det Sande.

Ud sprang det Skønne, Gode, med det Sande,
 Som Tanker af den samme Skaberhænde,
 Vor Stræben her paa Jorden at belønne.
 Som Marsag, Virkning, see det Gode, Skønne!

En god Bevæggrund ifkun skönt kan handle,
 Kun Villien til Bedriften os forvandle.
 For faste Grund til Skönt og Godt at lægge,
 Maa Sandhedskraften klart erkiende begge.

Kunsternes Grundforskjellighed.

Til Kunsten hører, som til Poesien,
 Forstanden, Følelsen og Phantasten;
 Men Maaden, hvorpaa disse Tre fremtræde,
 Just skienke Muserne forskjellig Glæde.

Saaledes ligger det i Grundnaturen
 For Maleri, Skulptur, Architekturen,
 At de med Billedet maae strax begynde;
 Med Phantasten Tanken de forkynde.

Og Tanken, slønt med Billedet forbunden,
 Os rører Hjertet; og det vorder Grunden
 Til Nydelsen, Begeistringen, som fryder,
 Som henrykt Siælen giennem Diet nyder.

To Sandser blev for Legemet os givet,
 Og to for Siælen; største Fryd i Livet!
 Og Lugten, som kan Sands og Sindet vække,
 Staaer, en usynlig Bro, imellem begge.

Den skønne Kunst, som dannende man kalder,
 Med jordist Skønhed giennem Diet falder;
 Musik, med Strengeligen og med Øret,
 Indgyder dig sin Trolddom giennem Dret.

Dens Stof er Aelser, Haab og Grindring;
 Den vækker Kraft, vemodig Hiertelindring.
 Her see vi Følelsen er 'Hersterinde,
 Som Tanken maa med Billedet forbinde.

Sit Værktøi Poesien har i Tanken.
 Den ei begynder med en Hiertebanken,
 Som Tonekunsten, har ei Steen og Farve;
 Den virker giennem ingen jordist Larve.

Har kun sin aandelige Forestilling;
Men denne Forestilling er en Trilling:
Thi Billedet, Begeistringen fremtræder,
Er Tanken vakt, saasnart som Skialden qvæder.

Poesien.

Hvad er det sande Stof for Poesien?

Al Tanke fuld er jo Philosophien;

Ei som Musik kan Skjaldens Harpe lyde;

Som Maleri kan ei hans Billed fryde.

Og sparsomt kun i sine Dramaer

Fremstiller han Historiens Bedrifter.

Originalitet! har du ham søget?

Er Intet uomtvisteligt hans Eget?

Hvor ei han, sammenlignet med Andre, taber? —

Fremstille Characterer, Videnskaber,

Hver Handlings Driveskræft, med Kunstens Kierte

Oplyse dig det hemmelige Hierte;

Bevæge Billedet, og Tanken fange
 I Manges Hu, som den blev tænkt af Mange;
 Et fremmed Jeg til Lydelighed tvinge,
 Ved i sit eget Jeg at overbringe; —

Det kan han! Synge, stille frem, fortælle:
 Personlighed, det Individuelle.
 Altsaa tilhører ham i Kunstens Rige
 Fra Siælens Dyb det Eiendommelige.

Digteren.

Naiv og følsom maa den Digter være,
 Som rører Harpen til Apollos Ære;
 Først Rosens Form, med Farve, Duft forbunden,
 Gjør den til Dronningen i Sommerlunden.

Naiviteten det er Naturens Smykke,
 Dens Saft og Styrke, Skønhed og dens Lykke;
 Men Følelsen er Duften, som sig svinger
 Fra Blomstens Kalk paa Himmelenglevinger.

Med en Reseda lignes kan den Digter,
 Hvem Skønheds Stempel, Form og Farve, svigter;
 Dog kan Reseda dufte sødt som Rosen,
 Endstiondt den ligner Lyng i Taagemosen.

Dg smuk af Vært, som den, der svinger Fanen
For alle stolte Blomster: Tulipanen,
Kan Digteren med Form og Velklang fryde,
Skiendt Digtets Duft har intet at betyde.

Kan Blomsten Purpuret og Duft forene
Med Snilletts hvasse Torn paa sine Grene,
Da er det vel! Men derfor ei fordunkler
Den Gyldenlaf, Levkøien og Ranunkler.

Det Nationale.

Det Nationale, Poesiens Søster,
 Opvokset ved de samme Moderbryster,
 Fra spæden Barndom de foreente bleve,
 Og lang Tid stilt, kan ingen af dem leve.

Den ædle Videnskab, den er for Alle,
 Den kræver ingen særskilt Kunstnerhalle;
 Hvad Menneskeligt er, det Rette, Sande,
 Tilhører Videnskab i alle Lande.

Stort har en saadan Righed at betyde;
 Men Himlen dog misfundeligt forbyde,
 At man ei anden Forstiel skulde finde
 Nu meer paa Folk, end kun paa Mand og Kvinde.

Det egne Bræg, det Eiendommelige
 Forbinder, stiller ad i Siælens Rige;
 Humanitet bør findes allevegne;
 Men intet Folk undvære kan det Egne.

De Danske langtid deres egne vare;
 Da fulgte fremmed Flok paa fremmed Skare;
 Til Eriks, til Christophers, Christians Sale
 Kom Tydsterne, som førte fremmed Tale.

Og Mødun sov, og Ingen agted Sproget;
 Indtil man gjorde det tilsidst for Kroget;
 Da vaagned Selvbevidsthed, vorte Modet; —
 Men lange Søvn, — den kosted Broderblodet!

Digteren national.

Som Fædreland sin Kunst, saa elsker atter
 Hver ægte Kunst sit Fædreland som Datter;
 Og national er altid sande Digter,
 Selv da, naar til et fremmed Maal han sigter.

Som Lyriker han har vel mindre Bræget,
 Sticndt af sit Fædrelands Natur bevæget;
 Dramatiker og Epiker i Havnen
 Er ankret dybt, og bundne, — frie, — til Stabnen.

Da Æschylos om Perser monne svinge,
 Strax Perseren blev græst, som græst hans Tunge;
 Da Shakespearer blev italiensk, — i Straaler
 Af Syden dufted nordiske Violer.

Vel Sydens Ild og Lidenſkab han kiendte
 Og tegned tro; men ei hans Hierte brændte
 Saa voldsomt ſtormende. I Laurbærdalen
 Sang Julie, ſom i Windſor Nattergalen.

Mercutio! hvor vilde man vel hitte
 Bag Alper ſlig en humoriftiſt Britte?
 Hamlet er danſk; thi Danſken, Engelsmanden,
 Af ſamme Blod, er Brødre for hinanden.

I græſke, polſke Stykker, Calderone!
 Lød altid ſpanſk romantift dog din Tone.
 - Alt ægte franſk ei franſke Drama flinger,
 Det tvang Corneilles og Racines Vinger.

Din Iphigenia, fra græſke Dramie,
 Fremtræder ſom en ædel weimarſk Dame,
 Fredſælle Goethe! Taſſo tager Modet
 Med mere tydſke Blod, end velſke Blodet.

Dg Schillers Jomfru er ei af de Franske,
En dansk Correggio, det er en Danske.
Os Phantasten kan vel vidt ombære;
Men derfor blive vi dog hvad vi ere.

Poesiens Sandhed.

„I braute med Jer Poesie!. Mon Regen
 For vorne Børn, er stærk som Oldtidsregen?
 Kan tomme Drøm i sfære Digterpande
 Vel maale sig og agtes med det Sande?“

„Historien! den er det Virkelige;
 Dens Traditioner har lidt meer at sige;
 Den holder sig kun til det Rette, Nøgne,
 Som Digteren udpynte vil med Regne.“

Og om jeg nu beviste dig: en Digter
 Den virkelige Sandhed mindre svigter
 End en Historiker? Hvad blev da Svaret?
 Og det har Tiden stedse dog erfaret.

Hvert Sagn fra gamle, selv fra nye Tider,
 Fordreiet blier; det mod Naturen strider,
 Alt Hver bedømmer Daad paa samme Maade;
 Thi Mennesket er Mennesket en Gaade.

Lad Tre fortælle dig, hvad hver erfaret
 Om samme Ting! forskielligt aabenbaret
 Har sig dog Sagen for dem alle tre;
 Fortælleren i Sagnet I erkiende.

Og Handlingen — hvad er en ægte Handling?
 Kun Mandens, Siælens, Villiens Forvandling
 Til ydre Virkning; men hvad Manden tænker,
 Tidt skjules i den ydre Virknings Rænker.

Hvad gjør nu Digteren? Mon han sig putter
 I Larven ind, og fra det Ydre slutter?
 Nei tværtimod, han virker fra det Indre,
 Han lader Manden giennem Daaden tindre.

Han ei bedrager dig, han tilstaaer gierne
 Hans egen Mand har lagt den rette Kierne.
 Halvgjort umodne Daad gjør Ingen Ære;
 Han viser meest: hvad Daaden burde være.

Saadan fremstiller han, med Kunstens Stempel,
 Hvad Mennefteligt er, som stænt Exempel
 For alle Mennefter. Det er det Sande;
 Og altsaa drømmer ei hans Digterpande.

Den Sandhed, hvorum ofte bliver talet,
 Hvis Stræben og hvis Maal er Idealet,
 Den er ei Løgn, den frygter ei det Nøgne,
 Den blottes alle Smaalighedens Løgne.

Men tro dog ei, at, med indbildske Fagter,
 Den sande Skjald Historien foragter!
 Han skatter høit den Lærdom og den Grunden,
 Hvorved det Virkelige selv blev funden.

Saa godt som det paa Jorden lod sig finde.
 Ei Phantasie skal sig med Alt forbinde;
 Og det kan Møien vel og Gliden lønne,
 Alt finde store Stykker af det Skønne.

Thi Mennesket sit Værd, sit Væsen prænter
 I disse store, herlige Fragmenter;
 Og Urtzen, som i Bierget den er æltet,
 Er skøn og lærerig, før den blev smeltet.

Den blotte Form.

Stilistiker! hovmod dig ei for meget,
 Og-tro ei Kunsten allerhøiest steget,
 Naar dine lette Vers du kan forfatte
 Saa flydende, saa bonede, saa glatte.

Du veed dog ganske sikkert, jeg formoder:
 Hver ædel Kunst har trende Perioder,
 Hvori den spirer, modnes — og forsvinder.
 Vor Tid sig snart i sidste Tilstand finder.

Først uden Form begynder raat Geniet,
 Saa vorder det til Form af Skønhed viet;
 Geniet svinder i de sidste Dage;
 Tilsidst staaer Formen ganske tom tilbage.

Med denne Form Bildfarelsen sig røber,
 Naar den vil være Mandens Lyfestøber;
 Skiondt oftest disse Støbnings Formelege
 Var uden Talg og Bor og uden Væge.

Hvad siger Schiller? „Tro ei Skiald at være,
 Fordi et dannet Sprog dig gør den Ære,
 (Var Manden mat og Følelserne fiøle,) .
 For dig at tænke, Ven! for dig at føle.“

Hvor rørende, hvor skjønt, i Morgendampen
 Med Sprog at skue Digteren i Kampen!
 Snart feirer han, Udtrykket snart han tvinger,
 En smagløs Tid snart stæfler ham hans Vinger

Om ogsaa stundom Kampen ham udmatter,
 Langt mere høit en saadan Kamp jeg statte,
 End Elegancen søgt i Dagskritiken,
 Der hentede sig sin Lurus i Boutiken.

Stoffet.

Ei Stoffets gode Valg man Noes her nægte.
 Hvad er et Digtestof, naar det er ægte?
 Kun Handling, Livsforhold! Og det vil sige:
 Selv Stoffet hører til det Aandelige.

Og kosteligt det er, det gav os Kræfter,
 Det hjælper dig til hvad du stræber efter.
 I Stoffet ligger Spiren, som i Dyale;
 Det første Frø til det Originale.

Behandle, forme, smukt med Kløgt forandre,
 Er let for Kunstneren, ja selv for Andre.
 Du dig! og Vanskelighed overvindes;
 Men gode Stof vist rigeligt ei findes.

Fandt Digteren et slygt, som ei vil svigte,
Da noget Skjont han sikkert dig vil digte;
Vien mangler Emnet, da maa Kunsten tabe;
Thi kun Vorherre kan af Intet skabe!

Tanken.

I Poesien steds arbeider Tanken;
 Men ogsaa den bør holde sig i Skranken,
 At Ilden ei og Skildringen sig taber
 Af Hierte, Characterer, Lidenstaber.

Thi Tanken maa sig passe til Forstanden,
 Saa godt som Riolen passer sig til Manden.
 Ei tænkes eens; og i Apollos Halle
 Maa Skialden tænke, føle, for dem alle.

En Tanke stundom Tænkningen beriger,
 Men passer ei for Den, som Tanken siger.
 Ei Aphorismen fiender slige Grændser,
 Men Dramet ei maa fyldest med Sententser.

Dg skien er den poetiske Forvandling,
Naar Tanken sig udtrykke kan ved Handling.
Ved Tænkningen, paa Lydst, at overdrive,
Det Sande taber let, og det Naive.

Verset.

Begeistringen, hvis Flugt behøver Vinger,
Musiknaturen, som i Sproget flinger,
Udtrykkets Kraft, som Følelsen forstærker,
Frembringer Takt og Klang i vore Værker.

Naturlig er slig Drift; af alle Munde
Klang Digteqvad før Prosa tales kunde;
Og Klang og Takt selv Heltene forbinde,
Thi uden dem kan Helten ikke vinde.

Krigslurens Lyd sin Skierø til Seiren bragte;
Soldat ei Dhoisten bør foragte;
Men Dhoisten ei for høit i Velten
Maa statte sig; han er ei stor som Helten.

Det skønne Versmaal er i Bragis Rige:
 Et deiligt Smykke for en deilig Pige,
 Et herligt Sværd, som Ræmpens Heire fanger,
 For ædle Riddersmand en prægtig Ganger.

I Nordens Oldtid Verset Sangen smykker,
 Som klaren Is, i mange skarpe Stykker;
 Og tiest sees Rimet foran Ordet drage;
 Men i den bløde Tid det veeg tilbage.

I Middelalderen Helten selv ei synger,
 Om Eventyret nynne Pigeslynger;
 Med smukke Markblomst række de ham Prisen,
 Og Rimet falder let i Ræmpesvisen.

Der kom en Tid, da med fortabte Miner
 Riimsmeden stønned i Alexandriner,
 Til Skænd, fordi han Staten ikke nytted,
 Og Hiertet ud paa Albuen var flyttet.

Vort Sprog, vor Kunst, skal meer ei Skammen' bære;
 Det har tilkæmpet atter sig sin Ære.

Forthydstelsen, som bragtes ind med Kronen,
 Med Adelsmænd og med Reformationen, —

Den fik sit Løbepas! Tilbagebragte
 De gamle Skatte blev; men vi foragte
 Hvad Godt og Herligt er, ei af en Fremmed;
 For Størt og Skønt er Bragishallen Hiemmet.

De skønne Fornier fra den græste Have
 Vi hentede hid, og de blev Musers Gave;
 Og ret godt trivedes i Kuld og Blæsten
 Trimetret, Hexametret, Anapæsten.

Og hvor Citronen groer, Drangen gløder,
 Tercinens Høiflang blot ei Dret møder.
 Ottaverimet' ogsaa vort er vorden.
 For koldt for ingen Digteblomst er Norden.

Bort Sprog har Kraft, hver Enkeltklang er tapper;
 Men E't let den danske Tunge slapper;
 Vi os maa vogte vel for de Krabater,
 Som technisk man betegner ved Hiater.

E sluger E, som møde sig paa Randen;
 Tælt, som Insekter, æde de hinanden.
 Tidt overseer dem selv den kedste Seer;
 Thi Sproget er saa fuldt af disse E'er.

Og vi har ei paa Dansk den Ret, som Flere,
 Til Verset Ordet at abbreviere;
 Blot Singular vi som et Flertal bruge,
 Hvis R forbyder Slugeren at sluge.

Hvert Sprog har Sit, hvorfor en Skiald maa kæmpe;
 Den Tydske maa det altfor Haarde dæmpe;
 Den Danske jage maa med skarpe Kanter
 Det Bløde bort, med stærke Consonanter.

Det Musikalske og Maleriske.

„Godt! Musikalsk maa Digtet være.“ — Rigtig! —
 „Og malerisk!“ — Ret vel! Men vær forsigtig!
 Hver Kunst har Sit, som ei den Anden mægter;
 Beslægtede, dog høist forskiellige Slægter.

Lig Melodien Digtet har en Vinge;
 Men som Musik kan Verset aldrig klinge,
 Med klare Toner Ordet ikke lyder,
 Bli'er smukt først, naar man veed hvad det betyder.

Det hvidsler uforstaaeligt i Munden,
 Før det med Tanken, Billedet, forbunden,
 Og Følelsen, kan virke Siælens Gammen,
 I Velklang, som en Tolk for Digterflammen.

Italienskt, maaskee, bag Laurens Kroner
 Har hundred Ord, som uden Sangens Toner
 Kan ligne Sang, skøndt Boesien fattes;
 Dog uden hin den bedste Velklang mattes.

Og vorder Klingklang! — Vogt dig for den Klingen,
 Der lyder, som i Blæst en Klofkes Ringen
 Paa et chinesiskt Huus. Hvor Tanke mangle,
 Bl'et al din Velklang Bielden af en Rangle.

Og Maleriet! Vogt dig for at male
 Et frostigt Billed med en frostig Tale!
 Du har ei Farver; i Papiret præger
 Sig sorte Prifter blot, og sorte Streger.

Det hjælper ei, at du fortæller: Vandet
 Er flydende med Skum, Solvmaanen randet,
 Og Græsset grønt, og fært den dybe Hule,
 Og Årene paa Marken alle gule.

Begeistring maa lyse med sin Kierte,
 Din Phantasie maa male for dit Hierte;
 Vi see, hvad rørt din Siæl sig forestilled;
 Saaledes vorder det et Digterbilled.

Men dette Maleri af Digtertale
 Kan Maleren med Farver ikke male.
 Hver har sit Eget, vælges kun det Rette.
 Det giælder flarligt at erkiende dette.

Hvis Tankebilledet skal Sangen pryde,
 Da som en kraftig Lignelse det fryde!
 Du maa, hvis Muserne dit Værk skal signe,
 Det Ydre med det Indre sammensigne.

Med Elskovsblik maa Maanen for dig lyse,
 Med Barnsdoms Skræk maa du i Mørket ghyse;
 Med Manddoms Mod see Fossens Fart fra Fældet!
 Med Pigesind pluk Blomst ved Kildevældet!

Men har du ei af Livets Bæger druffet,
Du plukker Blomster kun som længst er plukket.
Ei Muserne vil længe med dig hæle;
Thi ei man vorder Digter ved at stæle.

Den poetiske Musik.

Det siges maa til Digtefunstens Ære:
Musiken kan den ikke recnt undvære;
Naar ei dens Drom i Klang sig blot bevæger,
Den trænger til en Drik af Iduns Bæger.

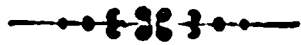
Men ei Musikens høie Virkning svinder,
Fordi med Poesie den sig forbinder;
Thi Ord og Lyden her, som Bolgeranden
Og klare Maanstin, har forskjønt hinanden.

Mens Ordet for den hulde Lyd maa tænke,
Som Engel sprænger Lyden Ordets Lænke;
Og Støvets Tanke skienkes Himmelvinge,
Saasnart med Ord de klare Toner flinge.

Det sande Lidenſkabens Sprog er Toier;
 Paa Følelsen det ſætter Myrthekroner;
 Om Kiærlighed kan Poeſie blot ſtamme,
 Muſikens Magt fortolker denne Flamme.

Derfor maa du ei troe: i Syngeſpillet
 Man blot til Morſtab ſmukke Sang har villet;
 Henreven af en ſkøn Natur i Klangen,
 Ei under Sangen tænke du paa Sangen;

Men agte ſom en uſtatcerlig Lykke,
 At Kunſten dig ſaaledes kan udtrykke
 De Følelſer i Hiertet, dybeſt inde,
 Hvorfor vi ellers Tolk ei vilde finde.

Idealet.

Et Ideal, det er Fuldkommenheden
 Af Skønhed, som den sielden sees herne-
 Paa denne dunkle Jord, i Taagedunsten;
 Men steds i Alnatur, stundom i Kunsten.

Dog ikke lige stærk i alle Kunster;
 Thi Nogle kan ei reent undvære Dunster:
 Ei Digteren sit bedste Værk kan bygge
 Med rolig Skønhed, uden Kamp og Stygge.

Og tidt den bedste Character i Værket
 Ved jordist Mangel vorder just forstærket,
 Original; og Livet faaer den ene
 Som Riid af vort Riid, Been af vere Bene.

Det Idealet sig Begrebet nærmer;
 En stærk Indbildningskraft er dets Bestiermer;
 Thi ellers synker det fra Gunders Rige
 Til Tomhed og til det Almindelige.

Naar ret vi Sagen undersøge nøie,
 Ei hører Idealet, men det Høie
 Vor Melpomene til; thi hendes Rige
 Er Driftighedens, det Høitidelige.

En rolig Skønhed Poesien fattes;
 Ved stille No vor bedste Kunst afmattes;
 Bort Skønne sig i Kampen maa bevæge
 Mod Stygt. Deri bestaaer vor Musas Lege!

Det Ideal, som sees, er ikke Livet;
 En sandfelig Natur har os det givet
 I sine Former; Formen kun kan bære
 Eligt Ideal, til Guds og Kunstens Ære.

Derfor den Kunst, som nærmer sig Naturen,
 Af alle skønne Kunster meest, Sculpturen,
 Af alle skønne Kunster bedst udtaler
 Os Formfuldkommenhedens Idealer.

Naar Maleri sig Boesten nærmer,
 Saa trænger ogsaa det til Skyggestiermer,
 Til det Characteristiske, det Høie;
 Men, med den evige Natur for Die,

Natur har selv paa hver en Mangel hødet;
 Og derfor bliver Barn paa Moderstiødet
 Et Ideal, Naturen har gienfundet,
 O Rafael! naar du er længst forsvundet.

Naturen vrimler med Smaaidealer.

Hver Blomst er idealst, men ei hos Maler.

„Gif alle Konger frem i Kraft og Vælde,
 Ei mindste Blad de satte til en Nælde.“

Til egen Land maa du din Tilflugt tage,
Vil, Digter! hid du Idealer drage.
Med Fingren har din Musa rørt dit Die,
Det Skjønne seer du i det Dybe, Høie.

Det Characteristiske.

Den Retning, som fra Idealet skiller
 Sin Flugt, eensidigt Mennesket fremstiller,
 Med eget Præg og i forskiellig Alder,
 Characteristisk man den Retning kalder.

Selv Billedhugger kan den ei undvære,
 Skal Værket Stempel af Geniet bære;
 See Mars, Apollo, Bacchus! du vil kiende
 Forskiellig Ungdom i de Guder trende.

Apollo skøn, begejstret og forstandig;
 Mars kraftig senestærk, stræng, stolt og mandig;
 Og Bacchus, fyldig, sværmerist, lod binde
 Sig Druer i sin Rok, blød som en Qvinde.

Guldgrube dette Stof vel nævnes kunde
 For Digteren, i det kan han ei bunde.
 Hen Characterens Pensel Skizzen sætter,
 Som siden Kunst udmaler til Portrætter.

Til Træ opelstes maa den spæde Plante:
 Det Morsomme, Eindrigt-Interressante,
 Opstaaer paa denne Viis. Saaledes bliver
 Characteristiske dit Værks Motiver.

Motiv, — det til Bevægelsen er Grunden,
 Som i en Daads Udvikling du har funden.
 Almindelige Grunde kan ei bruges;
 De, som Begreber, strax af Tomhed sluges;

Dg er ei digteriske. Handlemaaden
 Characteristisk svare maa til Daaden.
 Saaledes Skialden altid Nytt kan tegne;
 Dg Katastrophen lod sig ei beregne.

Temperamenterne.

Sit Hang, sit Væsen Characteren henter
Tildeels af alle fire Temp'ramenter:

Sangvinst, cholerist, melancholst, phlegmatist;
Men Virkningen er ofte problematist.

Hver god for sig, naar ei det overdrives;
Hver slet for sig, naar Herredømmet gives.
Cholerist er den Ild og Hestigheden,
Som danner Helt og Skiald i Krig og Freden.

Sangvinst dig Blodet let i Naren flyder,
Med Munterhed du Livets Gode nyder;
Og melancholst du føler Støvets Rænker,
I stjerneflare Nat paa Himlen tænker.

Phlegmatist lader du dig ei forføre,
 Til Lidenfkabens Loffefang at høre;
 Besindigheden er din Hersterinde,
 Du stræber efter noisom Ro at vinde.

Men see nu disse Retninger paa Brangen,
 Naar Een ei vilis den Anden holder Stangen:
 Din Hidsighed da ingen Skranke fiender,
 Som en Vulkan dit vilde Hierte brænder.

Som Sandseligheds Barn, naar du har funden
 Den søde Kalk, du tømmer den til Bunden;
 Som Mørkets Søn du søger Livets Drke;
 Kun din Fortvivlelse du seer i Mørke.

En herlig Nectar altsaa, maa man sande,
 Natur! ved alle viseligt at blande.
 Men hver for sig, hvad kan man længer haabe?
 En Gal! en Gæf! En Skrantning og en Taabe!

Tidt Billeden, Characteren stiller Trætten.

Med disse fire Farver paa Balletten

Seel meget maals kan af Bøsten,

Dg herved træffes Physiognomien.

Lidenſkaben.

Den Pegaſus, hvorom man ofte taler,
 Den Heſt, ſom Maleren med Binger maler,
 Det er den Lidenſkab, vi maae beſtride,
 Som Digteren maa kunne roligt ride.

Ei løbſt afſted med ham maa Heſten rende,
 Som tidt den løber med de andre Evende.
 Kun for hans gode Kunſt vi ham berømme,
 Hvis han den holder i den ſtramme Lemme.

Dog denne Ganger kan han ei undvære.
 Kun Stormen kan Naturens Binger bære;
 Hvor ei den hen ſin raſteølge ſender, —
 Der vorer ſlimet Andemad for Vender.

Undskaben. ---

Kald Undskab hvad du vil: en Dævelyngel,
 En Sygdom, Giering, Uforstand, en Slyngel, —
 Den er der eengang, den vil Livet skade,
 Du maa bekæmpe den, du maa den hade.

Alt Christendommen, fra vort Livs Begynden,
 Udstiller Skrøbeligheds, Undskabsynden.
 Den første kan du taale, den tilgive;
 Men ond du selv med Undskaben vil blive;

Hvis du besmykker den og den undskylder.
 Thi Skadesfrohed folde Hjerte skylder;
 Som Tiger dræber, blot ei for at æde,
 Den tørster efter Mord af Andres Glæde.

Som Skiald du kan med den ei overbære,
Dg blød medlidende med Ondskab være;
Ved sødt at oversminke slige Pletter,
Det hele Livets Billed ud du sletter.

Det Hæslige.

Naar man om Smukt og Stygt i Kunsten taler,
 Hvad enten du nu digter eller maler,
 Da er det samme Valg dig ikke givet,
 Som det, du daglig øve kan i Livet.

Thi meget Smukt er i det blot Reelle,
 Hvorom du lidet Nyt kun kan færtælle,
 Og det forsmæder din Kunst; men paa det Stygge
 Maaſkee din Tanke noget Skønt kan bygge.

Naar du i Macbeth guffne Herer finder,
 Tre ſtiæggede, tandløse, grimme Qvinder,
 Da er det ſkønt! Sig deres Grimhed taber
 I Billedet af grimme Lidenſtaber.

Dg det er disse, Digteren vil male;
Et Sandsebilled mægter ei hans Tale.
Her selve Rædslen maa hans Stræben lenne,
Dg i det Hæslige du seer det Skionne.

Det Triviale.

Det Triviale mindre tidt i Tingen
 Bestaaer, end i den flette Harpes Klingen.
 Af Trivialt man intet faaer at vide,
 Naar Tingen fattes fra den rette Side.

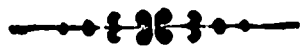
Men i den indholdsløse, tomme Tale -
 Blau Efterligning er det Triviale.
 Den dagligdagse Sløvhed, Plumphed ene
 Paa Trivialitetens Træ er Grene.

Men vogter Eder, Sangere! som fæste,
 Med indbildt Storhed, Diet paa det Bedste,
 Og troe, høitideligt at have feiret,
 At ei med Lustballon I gaaer i Veiret.

Luftskipperen kan. Fielbet overstige;
 Men saa — hvor er han da? I Luftens Rige,
 Omgiven kun af Luft; og ofte Skyen
 Staaer mellem ham og Floden, Bierget, Byen.

Du har foragtet Leeret i sin Drøihed,
 Og seer nu ingenting for lutter Høihed;
 Din tomme Svulst, som Livet skal omfatte,
 Er mere væmmelig, end selv det Platte.

Thi Plat er plat, og vil ei andet være;
 Dig skal Indbildningen til Himlen høre;
 Og fornemt seer du ned paa meget Andet,
 Heit over dig, endskiøndt det staaer paa Vandet.

Monotonien.

Hvis Digtninger skal Hjerterne behage,
 Maa deres Indhold ikke sig gientage.
 Dyndelsen dog bliver, tidligt, silde,
 Den egenlige, sande Digterfilde.

Ei nærme vi os Elstovs Myrthehække,
 For os at lade der af Viøgen giække;
 Men Viø er, i hvor ridderligt han franger,
 Med „Bryt og Lyt“ den tydske Minnesanger.

Dg selv i Døstian, hvor Bølgen dækkes
 Af Maanens Glands, vi stærkt af Viøgen giækkes.
 I Natten strækker Aanden som en Flamme;
 Men det er altid dog Et og det Samme.

Dg Klopstock — han er ædel, høi tillige;
 Det Skam var Andet om sliq Skiald at sige;
 Men — er det tilladt at gientage Spøgen?
 Selv i Messias ofte flukker Gigen.

Glaa, hvor du vil, kun op i disse Skrifter!
 Om Guddom, Kiærlighed og om Bedrifter;
 Læs, hvor du vil, paa første, sidste Blade, —
 Dg Sammenhængen vil det neppe skade.

Indbildningskraften.

Forstand for Sandhed, Hjertet for det Gode,
 Har Gud nedlagt i Støvets Bryst og Ho'de;
 Og for med Fryd vor Stræben at belønne,
 Indbildningskraft han gav os for det Skønne.

Er ikke den dig i Naturen givet,
 Da som en Blind, en Døv, du nyder Livet.
 Med kold Forstand du ikke vidt kan komme,
 Den abstraherer hen dig i det Tomme.

Du gaaer som Don Quirote i stive Pandser;
 Især hvis ogsaa du foragter Sandser,
 Maaskee fordi de fineste dig fattes;
 Og hvad man kender ei, kun lidet stattes.

Ved Diet, Dret, Phantasien næres;
 Ei Lyd, ei Syn, af Sielen kan undværes.
 Det virket med Begeistring paa dit Hierte;
 Da brænder klarere Forstandens Kierte.

Som i dit Regem Nerver, Muskler, Blodet,
 Tilsammenvirke Livet, Sundhed, Modet,
 Saa virke hine Uadskillige.
 Dog har enhver, som Drot, sit eget Rige.

Thi Videnskaben, thi Forretningsmanden
 Fornemmeligt arbeide med Forstanden;
 Sit Hierte Menneket som Christen bruger,
 Og Kunstner Phantasien's Honning suger.

Bittigheden. Det Humoristiske.

Som Løse, mellem Jetter, mellem Guder,
 Snart staaer det Skjønne bi, snart Ondt bebuder,
 Nu Tvedragts Ven, nu atter Ven af Freden,
 Saa virker i sit Glimmer Bittigheden.

Den er et Spil af Billedet og Tanken,
 Hvis Sprag forsætligt overtræder Skranken
 Af sund Fornuft, i Livets, Kunstens Rige,
 For at bespotte det Urimelige.

Dg saadan god; naar ei den sig forløber,
 Naar den retfærdigt svinger sine Evner,
 Mod de Lobenede, som gaae paa Fire;
 Da vorder den helbredende Satire.

Thi Daaren, som ei vil og kan ei tænke,
 Ham hør man ei Alvorligheden skienke,
 Men Tanke af hans eget Slags levere,
 Saa at han selv sig kan prostituere.

Dog ei Satirer blot, som Daarer møde
 Med kold Foragt, er Bittighedens Føde;
 Dens fine Spøg, dens Tankeleg kan glæde,
 Selv hvor Fornuftige kun var tilstede.

Men Bittigheden, naar den Ondskab hylder,
 Den værste blev af alle Pestens Bylder;
 Thi den opløser Retsærd, Dyd, Fornuften,
 Til Nyner, som den blæser hen i Luften.

Som flu Epidesfindighed den skjuler Alben,
 Og sætter sig paa Bænk med Videnskaben;
 Men gjør kun Knuder, ægte Sandhed rokker,
 Og Unglingen til Daarlighed forlokker.

I Spidsbub= Lyve= Røver= Mordersproget
 Af Bittigheden altid findes Noget;
 Kun Spotten er den Afgud, som de tiene,
 Der bider lumst og feigt, som en Hæne.

I muntre Digtekunst staaer tidt i Krogen
 Et vittigt Indfald, pynter Dialogen;
 Men Bittigheden selv kan Intet skabe,
 Den kan blot øieblikligt efterabe.

Skal Biddet virke komisk paa vor Scene,
 Maa det med Phantasien sig forene;
 Saaledes digted Holberg, Moliere;
 Men Biddet kan en større Krone bære:

Med Følelsen; Begeistringens forbunden,
 Dets Lune gaaer til Høiden og til Grunden
 Af Menneskets Natur; og først paa Listen,
 Thalia, i din Bog staaer Humoristen,

Gervantes, Shakespeare, naar de skildre Taaben,
 Er det Apollo selv i Narrefaaben.

Apoll har Falstaff, Don Quixote indviet.
 Hvad mere Stort frembragte vel Geniet?

Den Ratter, som vi skienke sig en Daare,
 Stort Frændskab har med Melpomenes Taare;
 Det er, som Aftenrødt og Morgenrøde,
 Skiarfsommerstid: Extremerne sig møde!

Det Moralske.

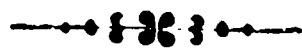
Dyd, Sædelighed, Bligt, ei Sandhed nægter,
 Er Livsbetingelsen for alle Slægter;
 Men just fordi nødvendige de vare,
 Blev deres Lærdom let os at forklare.

I Skolen alt letfatteligt for Alle.
 I Poesien bli'er det Mæskevalle,
 Hvis du Moralens A B C vil stave
 For vorne Børn, at holde dem i Aie.

Moralens Bud, — om det er ikke Talen;
 Men Dramets Aand er altid dog Moralen
 I Handlinger. I Poesiens Rige
 Bevæger stedse sig det Sædelige.

Forstyrret og bekæmpet af det Glette!
 Intrigen selv bestaaer i denne Trætte;
 Forviklinger snoer Lysten, og dem binder
 I Knuder, som du løst af Skialden finder.

Han lærer Mennesket sig selv at kiende,
 Ved ham det Indre findrigt ud at vende.
 Ei uden Godt og Glet kan Kunsten bygge;
 Det blev et Billed uden Lys og Skygge.

Digtekræfternes nødvendige Forening.

Forstanden, Følelsen, Indbildningskraften,
 Drog ud paa Eventyr en Sommeraften.
 De sagde: Vi var altfor længe sammen!
 Nu skilles vi; hver nyder egen Gammen.

I Compagnie vi digtet har saalænge,
 Nu hver skal slaae sin egen Harpes Strænge;
 Saa nydes Vren først udeelt, den Hele,
 Som før udstykkedes i trende Dele.

Men da Fornuften nu og Vittigheden
 Ei fandt dem sammen, troede de ei Freden;
 De søgte dem. En gammel Kvinde viste,
 (Sun hedde Sandhed,) til en Daareliste.

Forstanden digted i en Galetrøie,
 Og blev bevogtet overmaade nøie;
 Bevise vilde han, med Knivestikken,
 Det ægte Digt, det var Mathematiken.

Indbildningskraften laa paa Gulvet, maled
 Det rødt med eget Blod, som Hane galed;
 Han bad Dørvogteren: fra Stjernebrimlen
 At hente ham Regnbuen ned fra Himlen.

Og Tølelsen, med Taarer som en Kilde,
 Til Maanen blinked, græd om Natten filde;
 Men loe saa høit ad Sol i Morgenstunden,
 At Knebel maatte lægges den i Munden.

Og hermed, Børn! er alt Romancen ude;
 Thi jeg behøver vel ei at betude:
 Fornuften redded dem fra denne Fare.
 „Og Vittigheden?“ Den udloe dem bare!

De forskjellige Digtarter.

Naar Digteren sin egen Stenning qvæder,
 Leer, sniler henrykt, eller trøstløs græder;
 Naar med en frigerst Ild han griker Luren,
 Fortryller sødt ham Pigen og Naturen;

Hvad eller: er han lystig og satyrisk,
 Da kalde vi en saadan Stenning Iyrisk;
 Sin egen Tilstand han at telke stræber:
 Begeistning paa Betsalenhedens Læber.

Men træder hans Personlighed tilbage,
 For gamle Sagn med Skionhed at gientage,
 Fortæller han om Andres Graad og Anger,
 Bedrøst og Liv, er han en episk Sanger.

Dg tryller han sig selv ind i en Fremmed,
 Endskiødt han bliver dog i Digterhjemmet,
 Er epist han og Iyrisk dog tillige,
 Da virker han i et dramatisk Rige.

Thi Lyraflangen er det Ideale;
 Charakteristisk maa han tænke, tale;
 Han til en Fremmed maa sig selv forvandle,
 Dg som en Fremmed maa han føle, handle.

Hans eget Væsen er tilbage vejet;
 Det Bedste dog i Værket er hans Eget.
 Aldeles har han aldrig sig fornægtet,
 Med hans Genie er Dramet nær beslægtet.

Dg denne Genius dog meest os glæder,
 Skiødt den sig viser i en Fremmeds Klæder;
 Paa Glasfets Farve fiende vi hans Briller,
 Dg raabe: Det er Shakespear! Goethe! Schiller!

Oden og Elegien.

Hvert Aandedrag, min Ven! kan aabenbare,
 Kan Oden, Elegien, dig forklare:
 Den Luft, du drog, til Livet var fornøden,
 Og med dit sidste Suk dig hilser Døden.

Imellem Kraft og Svaghed sig bevæger
 Bort forte Døgn; du drak af Sundheds Bæger,
 Da svulmede din Barm, stærkt blev dit Die,
 Som slukt med brustne Hierte sig maa høre.

I Følelsen af Mod, som Kraften bringer,
 Høit Aanden, som en Drn, i Sky sig svinger;
 Men slappes Vingen, slukkes muntre Lue,
 Da daler Sielen ydmygt som en Due.

I raske Flugt, naar ingen Træthed thynger,
 Med Luf du Hymner til Jehova synger;
 Og svulmer Breden, du i Rækken træder,
 Og Helteqvad til Trods mod Fienden qvæder.

Er lykkelig din Kiærlighed, den stærke,
 Da qviddrer du i Marken som en Lærke;
 Ei Stormen er saa stolt, ei svulmer Havet
 Som du, naar du af Lykken er begavet.

Men træffer Sorgen dig, den Elste Døden,
 Violblaat sidste Glimt af Aftenrøden
 Har Nattens Mørke slugt; sig Trøsten fierner,
 Og al din Lykning er de blege Stierner.

Og de utalte Kæmpemillioner,
 Som sig forene til Almagts Kroner,
 Kan ei, med derres fierne Blink tilsammen,
 Erstatte dig den slukte Lampes Flammen.

Som Skattegraver vil du finde Skatten;
 I Maanskin søger du, som han, om Natten;
 Men hvad du fandt, du Arme, var din Smerte.
 Dog haabe kan endnu et blodigt Hierte.

Mens Hiertet slaaer ei Trosten reent forstummer.
 Med Beemod møder du din Bæ, din Kummer;
 Med Evigheden fandt du Sympathien;
 Som Bækken dig husvæler Elegien.

Dg var du Hedning i en kraftig Dde,
 Saa lærte dig, i Sorg, den Eviggode
 Paa Korset, med sin egen Hiertebristen,
 Elegist from at svinge som en Christen!

Enriske Digtere.

Hvo kunde vel hver yndig Art dig nævne?
 Hver Sommer har sit eget friske Stevne;
 De glæde deres Tid; de bedste Blommer
 Forfriske Siælen i en evig Sommer.

End ved Beauchluse Vandringsmanden finder
 Petrarca! dine himmelblaae Kiærminder;
 Ved Straßburg, Goethes Blomst, fra Unglingsalder,
 Vil dufte som Viol, naar Taarnet falder.

Bed Jena — Hiertet, Tanken, kraftig Villie,
 Sprang ud, og blev den kongelige Lilie,
 Der over Schillers Kiste Pladen faster
 Hver Sommer, med fornyet Alabaster.

Kongsteds Lyksalighed, som Ewald digted
 I sin Glendighed, du har ei svigtet;
 Geniet dæfte Sorgens sorte Rose
 Med Skionheds uforgængelige Rose.

Naar jeg til Bernstorf, til Corsøer henreiser,
 Markblomsten yndigt mig imøde kneiser;
 Og glad vil stedse Danmark den modtage,
 Fra Baggesens og Thaarups bedste Dage.

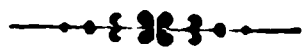
Om yngre gode Skjalde man ei leder;
 Til Hauger har, de længst forvandlet Heder.
 Et Digter = Tivoli paa Marken bygtes,
 Hvor Vespel ei af noget Træ beskygtes.

Digterinder.

Til Digter aldrig vorde kan en Dvinde;
 Men derimod heel vel til Digterinde.
 I Dvindlighedens Væsen er et Kammer,
 Som ei opklares ret af Digterflammer.

Der er en Traad, som Dvinden kun kan spinde,
 Der er en Traad, som Dvinden kun kan tvinde;
 Men skabe Mænd? — Ja, det forandrer Sagen;
 Saa maa hun selv først have Skæg om Hagen.

Poetiske Smaaablomster.

Prosaist Fornemhed! hvad gier du heller,
 End at foragte Digterbagateller?
 Men dersom Bagatellen os kan more,
 Er den et lille Gran dog af det Store.

Et lystigt Sprog Usthyldigheden gotter;
 Den Glaue finder Spegen flau, og spotter.
 Det er, som Undighed og Modelapsen;
 Og det forholder sig, som Viin til Snapsen.

Et aandigt Morskab er et at foragte,
 Som ingen flette Lidenstaber vakte;
 Og til dets' Roes det neppe var ughldigt,
 At det er venligt, muntert og usthyldigt.

Der er et Dieblif i Ungdoms Alder,
 Hvor Idun mangen henrykt Ungling falder,
 Og ham tillader, under Hiertesukke,
 I hendes Lund en yndig Blomst at plukke.

Men han maa vogte sig, at ei han kommer,
 Naar bort er frunden Kiærlighedens Sommer;
 Thi ellers giæffer let ham vor Gudinde,
 Og lader ham kun Græs paa Marken finde.

Heltedigtet.

En Digtart, som Historien sig nærmer,
 Er Heltedigtet; men Apol beftiermer
 Sin Yndling, der vil vinde Laurens Krone,
 For koldvidtløstige Fortællingstone.

Hvad allerbedst et Heltedigt kan favne,
 Det Marstal er og virkelige Navne
 Paa Smaaafolk, strænge Facta, lærde Meter;
 Men hvad det trænger til, — er Anekdoter.

Heel tidt den Lærde, som var stiv i Noten,
 Foragted og forhaaned Anekdoten;
 Og dog — selv i Historien, kan ene
 Dig Anekdoten skildre Livets Scene.

Thi fierner du dig. fra Personligheden,
 Da ligner Krigen Krig, og Freden Freden.
 I alle Lande, ja til alle Tider,
 Paa samme Viis forliges man og strider.

Capitler finder du hos Maccabæer,
 Skiondt skreyne for den fjerne Tids Hebræer,
 Hvori med flygtigt Ord man Helten priser,
 Dmtrent som i vor egen Tids Nviser.

En Krigshistorie, det er et Andet
 For Krigeren; men ei for Fædrelandet;
 Derfor selv Krøniskriver ei bør vrage
 Sindrige Fabler og den gamle Sage.

Et Digt, et Sagn, har ofte bedre tolket
 Hverledes Oldtid var og ældste Folket,
 End, paa Latin, en stakkels Munk, som taler
 Koldmonoton i Klosterets Annaler.

Men Dramets, Helteedigtets Stjerner, tindre,
 Her fra det Ydre meer, hist fra det Indre;
 Af Yduns Væbner begge nyde Gæsten;
 Begeistring hist, her meer Indbildningskraften.

Hist i det Høie, Dybe; her os lede
 Selv Muserne hen i det skønne Brede.
 Det er ei slødt! Hvad Muserne fortælle,
 Det nærmer aldrig sig det Trivielle.

Et Helteedigt gaar i det ydre Større;
 Med skønne Eventyr vil det os more;
 Og for at Siælen ret sig fryde skulde,
 Her skænker Kunsten os det Underfulde.

I Helteedigtet maa den bedste Christen
 Fornægte sig og vorde Pantheisten.

Naturen i et Helteedigt bekuder
 Fært og Virkninger af selve Guder.

Hvorfor? Hvad vil Mythologien sige?
 Den kun udvider Menneskenes Rige;
 Den menneskeliggjør Naturens Kræfter,
 Hvis Sympathie vort Hjerte stræber efter.

Naturens Kraft ei Tanken kan udgrunde;
 Hendrage den i eget Jeg vi kunde;
 Forvandlet til det Fremmede vi blive;
 Det Objective bli'er det Subjective.

Hvad har vi ellers? Kun Begreber folde.
 Er ei den Forestilling: „Guder, Trolde“
 Meer kraftig, end koldsindigt at berette,
 Om „Skjont og Hæsligt“ om „det Gode, Glette?“

Omtryller ikke til et jordist Eden
 Dig Freia meer, end Ordet: Kiærligheden?
 Men Navnet Tapperhed dit Bryst opflammer,
 Som Asaether, med Bøltet og med Hammer?

Dog skøndt sig Helte­digt fra Drama skiller,
 For­skiellen man for stor sig forestiller.
 I Naboskab de gjør hinanden Nytte,
 Ved broderligt og troe at understøtte.

Stof laaner Dramet tidt af Epopeen.
 Skal Helte­digtet skildre Sorgen, Been,
 Ret levende, det vorde maa en Scene,
 Hvori du taler, høie Melpomene!

Græsk og nordisk Mythologie.

Du gode Gud! hvor hurtigt svinder Tiden.
 Halvhundred Aar det næsten nu er siden,
 At jeg for Valhals=Aserne brød Isen;
 Mit lille Skrift man værdigt fandt til Prisen.

I den Tid har min Tro sig ei forandret,
 Med Nordens Guder har jeg Banen vandret.
 Vel mindre dannede, men mindre trædske,
 Jeg foretrækker end dem for de græske.

De Sidste hersted stiont i Skionheds Rige;
 Meest i Naturen, i det Sandfælige;
 Betragte vi vort Nordens Guder nøie,
 Da see vi: deres Hiemstavn var det Høie.

Kun Glimt af Høit, fra ældste græske Tider,
 End sees i Nemesis, i Eumenider;
 Men da Prometheus raned Nandens Gave
 Til Mennesket, ham gjorde Zeus til Slave.

Hveranden Fabel os jo forestiller
 En østerlandst Despot med sine Triller;
 Skinsygen der, som Drivehiul, du finder
 Gientagen, mellem Guder og Gudinder.

Genifuld er Apol, dog altid færdig
 Til Mord og Drab, skøndt deilig og elskværdig.
 De flette Digtere, — ja Gud dem naade,
 Hvis endnu altid Marsyas han flaaede.

Langt mere blid ved Harpen Bragi leger .
 Og priser Frugten i sin Yduns Bæger.
 Venus er skøn; blandt sydlige Brunetter
 Hun gyldenblonde Lof om Isen flætter.

Dg gie'r tilkiende, med de hulde Miner,
 Hun helst vil ligne nordiske Blondiner;
 Endstigndt Sydlænderindens Blod sig røber,
 Saa at hun hæsligt sig med Mars forløber.

Men Freia sin trolose Mand begræder,
 Guldtaaren hendes skionne Døie væder,
 Dg lærer Nordens Mæer: at Trostabs Minde,
 Langt meer end Vellyst, sømmer sig en Dvinde.

Hvor dybt en Junos Midkierhed dog falder,
 For Friggas Moderkierlighed til Balder!
 Augias Stald som Knægt Herakles feier,
 Mens Thor med Lynet sender Helten Seier.

Uvidenhed blot kalder dig barbarist,
 Som om du var kalmukist og tartarist,
 Vor Fædretro! I dine Himmelhaller
 Draf aldrig As og Alf af Hiernestaller.

Dit Valhal, tænker jeg, har meer at sige,
 End det homeristgræste Skjggerige,
 Hvor, som en ussel Synder, Helten sukked
 Og skialv, naar tørstig Blod han havde druffet.

Hvor er en hedenst Fabel, der os møder
 Saa høi som den, om Valder og om Hoder?
 Om Yduns Ran og Frelse? Skien, med Vinger,
 Valkyrien tappre Helt til Odin bringer.

Mercurius! Du er en Skælmi elstværdis,
 Men med din List dog mere hurtig særdis,
 End Loke; du blandt Guder blot forsøger
 Dit Spøg; men han selv mellem Diæble spøger.

I Græfers blomsterklædte Guderige
 Er Tankens Rædsel det Forgiengelige;
 Nordboen spøger tappert selv med Døden;
 Veed: Natten svinde vil for Morgenrøden!

Ei blandt Gothurner Frygten gaaer paa Soffer;
 Strængt viftnok Vola spaaer om Ragnarok;
 Men Glæden kommer, naar Jordstælvet svinder,
 Og Livet staaer igien med røde Kinder.

Da gammel Skjaldefunst i Nord blev vaagen,
 Stod Nordensguden ikke meer i Taagen;
 Men Valhalstaren raaber end med Længsel
 Til Billedhugg'ren: Bring mig af mit Fængsel!

Dog, som Barbar jeg ikke her vil synde,
 Blind, Grifland! for din Skønhed og din Ynde;
 Som Væring jeg til Miklagaarden reiser,
 Til Hyppodrom, hvor dine Guder kneiser.

Men ikke der, som Helt i gamle Dage,
 Herafles jeg kan for Stærkoddert tage.
 I Blokken vore Guder staae i Hallen; —
 Saa skynd dig, Meisel! stræl dem ud af Skallen!

Dit Valhal, tænker jeg, har meer at sige,
 End det homeriskgræste Skjggerige,
 Hvor, som en ussel Synder, Helten sukked
 Og stialv, naar tørstig Blod han havde druffet.

Hvor er en hedenst Fabel, der os møder
 Saa høi som den, om Valder og om Hoder?
 Om Yduns Ran og Frelse? Skion, med Vinger,
 Valkyrien tappre Helt til Odin bringer.

Mercurius! Du er en Skælmi elstværdis,
 Men med din List dog mere hurtig færdig,
 End Lofe; du blandt Guder blot forsøger
 Dit Spøg; men han selv mellem Diæble spørger.

I Grækens blomsterklædte Guderige
 Er Tankens Rædsel det Forgiengelige;
 Nordboen spørger tappert selv med Døden;
 Veed: Natten svinde vil for Morgenrøden!

Ei blandt Gothurner Frygten gaaer paa Soffer;
 Strængt viftnof Vola spaaer om Ragnarok;
 Men Glæden kommer, naar Jordstælvet svinder,
 Og Livet staaer igien med røde Kinder.

Da gammel Skjaldefunst i Nord blev vaagen,
 Stod Nordensguden ikke meer i Taagen;
 Men Valhalstaren raaber end med Længsel
 Til Billedhugg'ren: Bring mig af mit Fængsel!

Dog, som Barbar jeg ikke her vil synde,
 Blind, Grifland! for din Skionhed og din Ynde;
 Som Væring jeg til Miklagaarden reiser,
 Til Hyppodrom, hvor dine Guder kneiser.

Men ikke der, som Helt i gamle Dage,
 Herafles jeg kan for Stærkodder tage.

I Blokken vore Guder staae i Hallen; —
 Saa skynd dig, Meisel! stræl dem ud af Skallen!

Eventhyret; det Underfulde.

Det Mythiske Naturens Kraft forvandler
 Til Menneske; men Eventhyret handler
 Paa modsat Viis, det frygter ei Uhyret,
 Gjør Mennesket til Træ, til Steen, til Dyret.

Det Mythiske dig billedgjør en Tanke;
 Men Eventhyret kiender ingen Skranke;
 Sit Billed henter det fra fjerne Kloder
 I Aelser, og Drømmen er dets Moder.

Og altid Phantasien ei, selv Anden,
 I muntre Syner taler med Forstanden,
 Som ved dens Drømmebilled glædes rolig;
 Med Hemligheden gjør den dig fortrolig.

Dg gierne lod du dine Kinder hvidte
 Af Rædsel, naar den ind lod Diet titte
 Igiennem Sprækken paa den Dør, som stiuler
 Livsgaaderne, bag Dødens, Gravens Huler.

Naar Hamlets Fader kommer, — myrdet, jordet, —
 Naar Bancos Liig vi see ved Spisebordet;
 Da er det, — naar den ei af Lamhed hærdes, —
 Vor egen Mand, som for sig selv forfærdes

Episke Digtere.

Mån sagde lang Tid og paa mange Steder:

„Ei Helteedigtet meer Nutiden flæder;
Virgil Homer alt efterlignte; Mange
Har efterlignt Homer i deres Sange.“

Uf Helteedigte saare faa der fandtes.
Saalidt som en Comedie, var Dantes
Et Helteedigt; for Nutid et et Mønster;
Ei meer, end for et Slot Strassburger-Münster.

En broget Krands af Eventyr, ei dantist,
Men ridderlig og listig og romantist,
Var Ariostos Sang, i mange Dele;
En frodig Blomsterkost, men intet Hele.

Læso gav meer en samlet Laurbærkrone;
 Dyb, ædel, høi, — lidt i det Monotone;
 For meget Graat i Graat; man savner Noget;
 For mørk maaskee, som Ariost for broget.

Et herligt Værk, som staaer Homer ved Siden,
 Er Niebelungens Qvad om Heltestriden;
 En herlig Klang i Harpen; værdig, rolig;
 Dens Gienstand kun for grusom og for blodig.

Hvorledes man, af Muserne velsignet,
 Skjændt man to Digtere har efterlignet,
 Original og fædrelandst kan være,
 Det viste Goethe til sin Hermans Vre.

I Norden aldrig reent for Modeklangen
 Sig tabte Kæmpevisen, Folkesangen;
 Saa blev det let, at tyde gamle Skrifter,
 Hvor Maanskin faldt i Heltemurens Rifter.

R o m a n e n .

Naar ei man klare Sandhed har for Die,
 Man tage kan det Lave for det Høie;
 Og stundom vrages Kunstens fældne Gave,
 Fordi man tog det Høie for det Lave.

Seg dennegang Romanen har i Sigte,
 Som Mange vil ei regne med blandt Digte.
 En kold Forretningsmand den dybt foragter,
 Som Hiernespind, med latterlige Fagter.

Forældre vil om den tidt Intet høre,
 Fordi den deres Døttre skal forsøre;
 Men gamle Mo'er, som sidder hist i Krogen,
 Forverler ofte den med Bønnebogen.

Dg Mængden grumme gierne den vil eie:
 I' Hylde hist, hvor Bøger faaes til Leie,
 Du finder den; fra Ryggen flaaet er Skindet,
 Forrevet, halvfortært er næsten Bindet.

Det Bedste kan i Verden man misbruge;
 Dg hvis man ud af Bedet vilde luge
 Hver slet Roman, som kunde Folk behage,
 Af Gode blev der saare faa tilbage.

Naar kun det pænt er slebet af paa Kanten,
 Saa tager Folk let Glasset for Demanten;
 Dg — hvad som værre var — Demanten lastes
 Af samme Folk, og som et Glas forkastes.

Af lærd Pedant Romanen undertryktes,
 Fordi Gyropedien ikke lyktes;
 Milesiske Roman dertil ham bragte,
 Selv Goethes Wilhelm Meister at foragte.

Tidt i Romanens store Genrebilled
 Er hele Fædrelandet os fremstillet.
 Cervantes, Walter-Scott — de kiære Tvende
 Ret lærte Spanien, Skotland os at kiende.

Beskriv dit Levnet! og snart vil du møde
 Heel Meget, som Forholdet kunde støde
 Imellem dig og Andre; Alt afmale
 Kan du ei frit, ei steds fortrolig tale.

Det kan du i Romanen; du kan blande
 Opfindelser med selversfarne Sande;
 Det støder Ingen; viis du kan belære;
 Og sandt vil Værket, skjøndt en Digtning, være.

Og een Ting maa du heller ei forglemme:
 Den kiære Ungdom har, som du, en Stemme;
 Og Elskovseventhr, de vil den høre;
 Den unge Mø vil, man skal Hjertet røre.

Det hjælper ei at holde dem i Bure;
Som Næv om Druer sige: De er sure!
Fordi man selv den længer ei kan smage.
Ungdommens Fryd skal Alderdom ei vrage.

Den poetiske Prosa.

Romanen er i Prosa; der er Mange
 Som troe: blot Poesie bestaaer i Sange,
 I bunden Stil; at aldrig den blier funden,
 Undtagen at den har et Vers i Munden.

Hvad har man ei oplevet? Poesien
 Mishandlet ofte blev af Theorien.
 I Shakespeares Tid man agted ei Comødien,
 I Shakespeares Tid man agted ei Tragødien.

Hvis „Venus og Adonis“ ei var skrevet,
 Han i sin Livstid ei erkiendt var blevet
 For en Poet; „Lucretia“ gav Ære;
 Men „Lear“ og „Macbeth“ maatte den undvære.

Det var ei Poesie! — Man kunde vise
 Fra vor Tid manges lignende Eottise.
 Men til Romanen vender jeg tilbage,
 Dens Prosa skulde man vist ikke vrage.

Thi Ordet Prosa, har, som fleer i Sproget,
 To Meninger: Naar Digtet duer ei noget,
 Det kaldes Prosa; Den, som Skønhed stævner
 For Hverdags Thing, en Prosaisk man nævner.

Men den ubundne Stil ei Skønhed svigter,
 Og den foragtes ei af nogen Digter;
 Fleersidighed i Form, til den han trænger,
 Og stundom vil han ikke rime længer;

Ei gaar i Versets Baand; hans Musa leger
 Hvor, efter Lunet, hun sig frit bevæger.
 Men, ved Besøget, Sproget hun belønner,
 Idet hun det forædler og forstøner.

„Poetisk Prosa!“ Prosaisk vil sige, —

„Behold den i Phantasteriets Rige!

Dens Blomster af Papir kan os ei nytte;

Med Alvorsprog vi ville den ei bytte.“

Hvornæd? Med Cancellistil? Nu, min Kiære,

Skald du ikke vil det, saa lad være!

Giv dine Perioder ud i Trykken,

Og gaa endnu med Bidsten i Parykken.

Men det er latterligt; og hør nu dette:

Lidt efter lidt maa du dog Stilen rette;

Naar Fædrelandet Sproget har indviet,

Det ogsaa trænger ind i Cancelliet.

Poetisk Prosa skal du ikke hade,

Den er ei „Rose blaa med Sølvklade;“

Hvad selv den hader inderligt, som Lasten,

Det er Forstruenheden og Bombasten.

Den efter Genfold, efter Klarhed stræber,
 Som det sig sømmér skionne Musalæber;
 Her Kunsten ei med Pynten sig vil smykke,
 Som Hyrdetige vil den gjøre Lykke.

I vor Tid, hvor man tidt forverler Sengen,
 Med Rumlepotten og Triangelklangen,
 En Digter kunde tidt faae Lyst, til Hæder
 For ægte Kraft, at fæste Versets Klæder.

Dg nogen staae, som Herren Manden stæbte.
 En Petitmaitre kun ved dette tabte,
 Som Unaturens pæne Ræledægge;
 Med falske Loffer og forlorne Lægge.

Mon Goethes Gök i Prosa savner Kronen,
 Fordi den savner Versificationen?
 Er Shakespeares tragisk ei i mangen Scene,
 Hvor, uden Vers, hans Genius staaer ene?

Dramet.

Et Dramas Form har os Naturen givet:
 Samtalen selv er Virkningen af Livet.
 Ei svagt, beskrivende sin Handling maa
 Vil Digteren, men handle selv i Tale.

Stum Løven sønderriver, Dren stanger,
 Stumt hen ad Marken iler lette Ganger;
 Hvor Krig og Fred, hvor Daad, hvor Sorg og Glæde
 Tilstede var, steds Ordet var tilstede.

„Poeten snakker!“ siger Prosaiisten;
 Men Prosaiist du er en daarlig Christen
 I Kunstkritik; du staaer i snevre Skranke,
 Veed ei, at sande Handling er en Tanke.

Men Tanken ligger som en Drøm i Tænke,
Hvor Ordet mangler; kun med Ord vi tænke.
Saaledes manes Daad til Skriversbordet,
Og Daaden atter yttres sig i Ordet.

De tre dramatiske Enheder.

Ei Stedets Enhed Skialden mere plager;
 Han sætter Scenen hen, hvor han behager,
 Alt som dertil han i sit Emne trænger;
 Man ham tyranniserer ikke længer.

Dg Tid man ogsaa nu ham billigt giver,
 Dg jager ei paa ham med komisk Iver,
 At i en Nøddestak han Det skal knuge,
 Svortil han kunde godt en Tønde bruge.

At han sin Frihed bruge maa besteden,
 Hvis han med Smagen leve vil i Freden,
 Forstaaer sig selv; thi selv i Poesien
 Utrolig Nytte gjør Deconomien.

Med Handlings Genhed man endnu ham driller,
 Man den før vigtig tidt sig forestiller.
 Den blotte Fabel er ei Hovedsagen;
 Ei kække Digterfrihed skader Smagen.

Det Indtryk, hvormed alle Værkets Dele
 Naturligt sig forene til et Hele, —
 Det er den Heelhed, som vil ægte blive.
 Composition la'er sig ei foreskrive.

Comodien.

Om tvende Poler dreier sig vor Klode,
 Som den vort Liv: det Lude med det Gode;
 Og Glæde, Sorg, Alvor og Lystigheden,
 Er Livets evige Poler: Kamp og Freden.

Begeistringen kan frydes ved at græde;
 Men daglig Fred behøver munter Glæde.
 En lang Tids Fred let Kræfterne kan matte,
 Da vore Latterligheds Padderhatte.

Til disse Glimt, i Søvnighedens Aske,
 Thalia laaner yndeligt sin Masse;
 Comedien, med Bris og Narrehætte,
 Her virker bedst, og Formen er for dette.

Fornemme Francker, som i Hovmodsdunsten
 I Kongeborg kun Tempel fandt for Kunsten,
 Tog det med Eftertanken ei saa noie,
 I egne Fagter æred de det Høie.

La haute Comédie dem gjorde fræsen;
 I den de gienfandt deres eget Væsen;
 I glatte Vers hver øved sig saa flittig,
 Lyksalig, naar han var en Smule vittig.

Lidt Livsphilosophie! det vil da sige,
 Som ei den stødte Hoffets Adelige,
 Det kaldte Boileau den Digterære,
 Hvortil hans Wiisdom hæved Moliere.

Men Moliere tabte Templets Nøgler,
 Naar ængstlig han holdt op at være Gøgler.
 Paa Landeveien Folket selv ham lærte
 Den Lystighed, som ham Geniet nærtte.

Idyllen ; Genrestykket.

Den hulde Ro, den stille Fryd i Livet,
 Blev ingen stærke Digtefarver givet;
 Hvor blide Mennesker tilsammen bygge,
 Husvaler Skyggen; men ei Billedskygge.

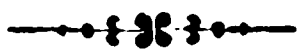
Effekten mangler; dog ei efter Vægten
 Vi sælge Kunst; og Mangel af Effekten
 Har undertiden skænket just det hulde,
 Det milde Hjrdeliv sit Undesulde.

Ei blot i Gallerierne gjør Lykke
 Velmalte, liflig tegnede Genrestykke;
 Naturen tro vi gierne see giengivet,
 Selv om ei Kunsten just forsticnner Livet.

Det Mindre sig maa blande med det Store;
 Vi, uden Graad og Tatter os kan more;
 I Mark ei høres Lærke blot, men Vibe,
 Og hver Tid har sin Iffland og sin Scribe.

Forstanden stundom til sig selv fremsætter
 Paa flad Tallerken sine kolde Retter,
 Som Poesiens Kof. Thalias Tante
 Intrigen er og det Interessante.

Kun maa ved slig Anretning man undvige
 Det Tørre, Blege, det Riedsommelige;
 Og ei forstyrre Sandheds jevne Toner,
 Som Røgebue, med Affectationer.

Tragødien.

Tragødien er Livet selv; thi Nøden
 Er Livets Suurdeig, Livets Sfranke Døden;
 Og Kraften som i Slethed ei kan bunde,
 Maa kæmpe som en Helt, og gaae tilgrunde.

Men skiondt dens Kamp ei altid Ondt opveier,
 I Døden finder den sin bedste Seier;
 Thi Helt, som tapper for det Gode strider,
 Ei døer, men lever stærk til alle Tider.

I græste Sørgeespil ei stoiff lides;
 En Skionhed, skiondt den end kun dunkelt vides,
 Om Mændens Adel over Død og Smerte,
 Gav Digtet Værd og styrked Heltens Hierte.

Men denne Aneelse, som alt herveden
 En Hedning følte for U dødeligheden,
 Den fandt i Christendommen sin Forflaring,
 Sin Styrke, Visshed, og sin Aabenbaring.

Dg naar nu i Tragødien vi græde,
 Da er det ei af Smerte, men af Glæde,
 Fordi vi veed: den Knud, Jordormen tærer,
 Hos Gud sin Blomster-Stjernekrone bærer.

Men heller ei har Melpomene villet
 Bestandig Undergang i Heltespillet;
 Dg denne Digtning stundom skiont kan feire
 Sin Høitid, ved at lade Helten feire.

Dg Helten er ei Kæmpe blot med Vaaben;
 For hver en skion Natur er Hallen aaben,
 Som Menneffeligheds Heltesfeier vinder;
 For Kunstner, Borger, Hyrde, Piger, Qvinder.

Dg Kiærlighed, som den ei Græker kiendte,
Sin Aſterfrands til Melpomene ſendte.
Saadan forener ſig da paa vor Scene
En mild Urania med Melpomene.

Tragødiens Theorie.

Du vil, at jeg dig denne skal forklare?

Dig alle vore Regler aabenhare?

Al! mangen Lærdom selv jeg maatte døie;

Gud være Tak! sundt blev mit Digterøie.

For alting først tre Genheder befalede

En fransk Kritik; men Frankrigs Hane galede

Sig selv til Spot; jeg følte: man kan blive

Til Digter ei, blot ved det Negative.

Tre Timer, høiest fiirogthve Timer,
 Hvori Heltiuden raser og besvimer,
 Og Helten med, af Hads, af Elskovslue;
 Og, fremfor alting, i den samme Stue.

Og fem Personer, og, hvad mindst man venter,
 Det halve Par af dem blot Confidenter;
 Mens Alt Alexandrinen sammenrhymper,
 Fast som i Rierlighed foruden Strømper.

Den Smag var franskt. Med Nattergalens Triller
 Sang i den thdske Skov nu Goethe, Schiller.
 De taug; da hørtes andre thdske Fugle;
 Philosophien kom som Viisdomsugle.

Den hyled, i sit Mulm paa Mattestien,
 Lang Tid forblommet først om Ironien;
 Saa raabte den: Poet kan Den kun blive,
 Som hæver sig til det Spekulative.

Ei det Moralste Kunsten bør tilhøre;
 En mandig Digter bør ei Hjertet røre;
 Opfindelsen er Stof, som lidt man agter;
 Geniet kun Ideen eftertragter.

Idee. — Hvor lang Tid var en Overøsen
 Af kritisk Vand paa Kunst, med dette Løsen!
 Alt skulde for Ideens Skyld forfattes,
 Blot for Ideen maatte Værket stattes.

Men hvis de gode Folk, som troe, vi giøgle,
 Ideen brugte som en Hovednøgle,
 De havde smeddet sig til vore Skabe;
 Ved deres Vinding kunde vi kun tabe.

Thi Kunst, som Videnskaben, er selvstændig,
 Og hvad den gjør, det gjør den egenhændig;
 Af fremmed Magt den lader sig ei sige;
 Er ei Metaphysikens Kammerpige.

Af siige Dirker vil vi ikke vide,
 Hvormed en Philosoph ved Nattetide
 Gaaer hen til Kisten, mens Poeten sover,
 Dg ta'er som Eiendom, hvad bedst ham hover.

Hvad er Ideen? Uden Jordoms Skranke
 Jeg troer: Ideen er den Hovedtanke,
 Hvorfra det Hele gaaer, som Alt forstærker.
 Dg saadan findes den i Kunstens Værker.

Men Jordbær spiser du bestrøet med Beber,
 Hvis Skionhed du opløser i Begreber;
 Begribes kan ei alle Phantaster,
 Dg Alt i Kunst er ei Allegorier.

Isald hver liflig, herlig Aabenbaring
 Først trængte til vidtløstige Forklaring,
 Svandt snart det hele Liv paa denne Maade;
 Vort Liv er selv en uforklarlig Gaade.

Derfor umiddelbart maa Kunsten male,
 Med Farve, Steen, med Toner og med Tale.
 Gensidig Theorie maae vi bestride,
 Der siger flet, hvad vi alt bedre vide.

Det Levende, med alle Siælens Gaver,
 Paa Bordet tidt bli'er lagt som et Kadaver;
 Spidsfindigheden stiller Riød fra Benet;
 For at beundre, hvad der var forenet.

Et Liigs Anatomie, den skeer med Nytte,
 For Livet imod Døden at beskytte;
 Men skav Kritik har Sommerfuglen røvet
 Blot Vingens Farver, for at vise Støvet!

I Kunstens Værksted dig dog Synet svigter,
 Hvis ei Naturen dig har skabt til Digter;
 Og Læser med; den din Forstand indvier
 Til grundig Indsigt uden Theorier.

Den Oldtids Valnød, som sin Skæl oplukker
Umøden bedst, Humanitetens Sukker
Maa fylte; Digterkilden fra Raftale
Maa fuge den. Det er ei Gaadetale!

Philosophien og Poesien.

„Philosophie da bort fra Kunstens Sfranke
 Forviser du?“ — Vidt feilet! Sunde Tanke
 Er Edelseen i ægte Digterkrone,
 Saavel som Handling, Taare, Billed, Tone.

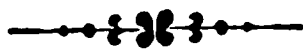
Dog disse funde Tanke, vel at agte,
 Concrete være maae, men ei abstracte.
 Det vil paa dansk og let forstaaet sige:
 Bestemte Tanke, ei almindelige.

Philosophien er, som Poesien,
 Imellem Centrum og Peripherien
 En Radius; men glem ei denne Sætning:
 En Radius i ganske modsat Retning.

Philosophie paa sine Tankevinger
 Fra Overfladen Alt til Centrum bringer;
 Men Poesien ud fra Centrum træder,
 Til Overfladens hundredtusind Steder.

Lad Hver da vandre sine egne Veie!
 Lad Hver sin Character, sin Rigdom eie!
 Fra Cirkelns Centrum og fra Cirkelranden,
 Som Brødre, møde daglig de hinanden.

Men Hver sin egen, hver selvstændig, tapper;
 Gi Riolen sammensyet af begge Rapper,
 Som Harlekins; men broderligt i Freden
 Dem glæde begge just Forskielligheden.

Skæbnetragødien.

Der Noget er, mod hvilket vi os væbne
 Kun slet, vi Menneſter, det kaldes Skæbne;
 Men Skæbnen ſelv har Skæbnen tidt erfaret
 Heel tungt, naar den ſaa ravgalt blev forklaret.

Forudbeſtemmeſe! — til dennes Faner
 Ei ſværges Chriſten, men Mahomedaner;
 Vor Tro, vor Aand, vort Hierte taaler ikke
 Paa Livets Skaftevl blot at være Briske.

Gud gav os Frihed! — Der er ingen Skryden
 I dette Ord; det er: Gud gav os Dyden!
 Og uden Himmeligaven paa vor Klode,
 Var Forſkiel ei paa Gletſkab og det Gode.

Skæbnetragødie! du er en Lidsel.

Hvad er din Helt? En Ganger i et Bidsel,
Som Iyster Rytteren; snart sig formindsker
Et dyrist Mod, og sthyrtende den vryndsker.

Hvad skal vi føle her? Hvori deeltage?

Beundre hvad? Hvorover føre Klage?

Hvad styrker skönt vor Land? Hvad har os glædet?

En hæslig Rystelse paa Retterstedet?

„Er der da ingen Skæbne?“ — Vi udtrykke

Med slygt et Ord blot Uheld eller Lykke.

Ulykken er der, mangen jordist Smerte;

Men Villien hersker i vort eget Hierte.

Der synder ingen Siæl, fordi den maatte;

En saadan Tro blot Ondskab kunde gotte;

Men Lidenstabs Magt vort Støv forleder;

Bekæmpe den, var ei Umuligheder.

Ei Æschylos, ei Sophokles, som vare
Blot Hedninger, foer vild i denne Fare;
Hos dem er Skæbnen Lykken kun, som brister,
Omstændighedens Magt, som Hjertet frister.

Følelsens Forsvar.

En gammel Philosoph, som elskte Freden,
 Har kaldt Tragødiens Blomst: Medlidenheden;
 Der læger Hjertet, mens den Hjertet saarer.
 Fra Weimar kom en sælsom Skræk for Taarer.

Først i Clavigo, Stella, Werther, længe
 Slog Goethe grædende sin Harpes Strænge;
 Saa fik han Taareskræk, lig Skræk for Vandet;
 Forviste Følelsen fra Digterlandet.

Og Tieck, som græd, imedens efter Moder
 Han med Novalis sang og Wackenroder,
 Brød over ømme Stenning ogsaa Staven.
 Begrædes Ingen maatte meer i Graven.

Dg tydske Theoretiker, hvem Sindet
 Tidt gustent var og tørt, som ofte Skindet,
 Forviste Følelsen fra Kunstens Rige,
 Dg faldte den: det svage Dvindelige.

Antikt nu Alt og plastiskt skulde være;
 Alt staae med Diet tørt, det var en Gre.
 De glemte, paa hvor mange hundred Steder
 Homer, Virgil, Ovid, Horatius græder.

Dg Sophokles, Euripides. De glemte,
 Petrarca kun sin Elskovsharpe stemte
 For kjærlig Graad; at Shakespeare, naar han vælter
 Fra Hiertet Stenen, just os Hiertet smelter.

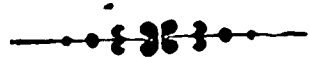
Dg Schiller! — Men hvi skulde jeg gientage
 En sliq urimelig, ugrundet Klage? —
 En hyllet Rørthed gier vist ei Poeten;
 Skield den kun ud: Sentimentaliteten!

Selv Ondskab, øieblikligt nerverystet,
 Kan græde, troer ved Angersgraad sig trøstet;
 Men disse Taarer, som saa falske trille,
 Det er kun Graaden af en Krokodille.

Foragter den! og al den usle Klynken,
 Der vækker ei Medlidenhed, men Dynken;
 Dog gjør Jer ei, af Frygt for tomme Farer
 I Kunsten, til steenhjertede Barbarer!

Foragter du den Graad, som Diet væder,
 Naar hen for den Korsfæstede jeg træder?
 Var Jesus Christus qvindlig, af de Svage?
 Skal heller jeg din Trods til Mønster tage?

I Siælens Bindve Taaren, Siælens Datter!
 I Bittighedens Dør fra Læben Datter!
 De tyde begge, kjærligt søsterlige,
 Oprigtige, hvad Ordet ei kan sige.

Medlidenheden.

Medlidenhed har vi med Brødre's Smerte,
 Men physiskt lider intet Digterhierte,
 Og røre kan os derfor ei de Svage,
 Som støiende, selvkiærligt sig beklage.

Men hvor taalmodig blidt den Edle lider,
 Der rørtes Hierterne til alle Tider;
 Hvor den Ufskyldiggode taaler Plage,
 Men klager ikke selv, der maae vi klage.

Ulykken maa med Kraften sig forene,
 Hvis den skal virke tragisk paa vor Scene.
 Medlidenhed, som du for Helten fatter,
 Maa være Kiærligheds, Beundrings Datter.

Lastens Beundring.

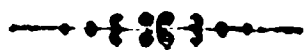
I lang Tid Digterne beundred Dyden;
 Men Fløiten pludselig forandred Lyden;
 Foragt nu Gudhed døied og Forkasten,
 Og Mode blev det at beundre Lasten.

„Beundre Dyd! En trivial Philister
 Gjør slikt endnu. Nei, Kraften, gram og bister,
 Kun hylde's bør, som uden Skaansel brænder,
 Og Allebrøds-Medlidenhed ei fiender.“

En kraftig Last! — Er Sygdom da mandhaftig?
 Last er en Sygdom, Sygdom er ei kraftig.
 Et kraftigt Menneske, som Synd bedriver, —
 Af dem Exempler nok os Verden giver.

Dog Kraften i ham, skulde jeg formode,
 Tilhører ikke Lasten, men det Gode;
 At Godt til Ondt misbruges, ofte hænder.
 Saadan den ægte Digter det erkiender.

Og det er tragisk! Men selv Lasten rose,
 Tragedien til Last=Apotheose
 Forvandle, — — Rikere! mon det vel var værre,
 Fromt at tilbede Diæblen som Vorherre?

Den nyere franske Skole.

Skøndt Victor Hugo tydske Sprog forsmaaete,
 Dog Werner, Müllner og Grillparzer naaete
 Til Dret ham, Ideen ham leveerte,
 Da han poetisk revolutioneerte.

I Dramer fra den nye franske Skole
 Man paa Talent og Aand kan sikkert stole;
 Bizart, men lifligt Characteren tegnes;
 Paa vildest Lidenſkab dog Alt beregnes.

Dyd, Fromhed, Pligt, som noget udtient Gammelt
 Betragtes, næstendeels som noget Gammelt.

Kun Ngt i Hjertet diſſe Helte bære
 For en afſkyelig Afgud, kaldet Gre.

Thi hvilken Ære! Vitzliputzli hisset,
 Som den, var om sit Dfferblod forviiset;
 Baal i Carthago saadan Æren brugte,
 Naar gloende paa Torv han Barnet slugte.

Moderne Frankehelst med Døden spaser,
 Som Gæk han med det Sandselige flaser,
 Og spotter Alt, med cavaleerske Fagter,
 Mens han sig selv i Hjertet dybt foragter.

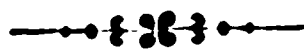
Men siges der et Ord, som Hovmod prikker,
 Da ridderligt sin Ven ihjel han stikker;
 Med kolde Blod udøser han det varme.
 Det er en Ære, saa sig Gud forbarme!

Skiondt franske Melpomene før har baaret
 Fiskebeens Skierter, Skionplet, Budder i Haaret,
 Og kiendes paa sin affecteerte Tunge,
 Jeg foretrækker hende for den Unge.

Cornellie! vingestækket Dn, opdraget
 Ved Ludvigs Hof; fløi høit dog over Taget;
 Britannicus, Athalia — Racine!
 Til Frankrigs Roes er disse Værker dine.

Men Victor's Melpomene, nerveryttet,
 Som Theorigne de Mercour, af Brystet
 Udriker Hierter og angiver Tonen,
 Mens hen man slæber hende paa Kanonen.

Natur! i vore stæbnesvangre Dage
 Til Seinen vender du maaskee tilbage,
 Til syge Kunst. See, Vinket er alt givet!
 Sit Bræg, sin Næring Kunsten faaer af Livet.

Tragiske Digtere.

Det Folk, hvis Digtermælk din Barndom nært,
 Vor Verdensdeel! og dig det Skionne lærte,
 Som stedse Væremester dig vil blive,
 Har ogsaa lært dig Sørgepil at skrive.

Hvad skyldte vi ei Grækerne? De Scener,
 Hvor Storhed sig med Character forener,
 De findes end, i en tilfældig Brimmel
 Af Tidens Krav, som Stjerner paa en Himmel.

Den græske Musa dybt vor Siæl henrykker.
 Nu har vi lært at componere Stykker;
 Men hvilken Yngre digted noget Bedre,
 End hvad os skænket blev af hine Fædre?

I Indien, hvor Livets Kilde rinder
 Med første Spring, Tragødien man finder
 Ei mandig, som den græske; som den ømme
 Sakuntala, gaaer Musen der i Drømme.

I Norden, i vort gamle Fædrelandste,
 Svang Thor ei altid Mielnir med sin Haudste;
 I Edda Sagas Runer os fremstilled
 Brudstykker, første Glimt, af Sørgespillet.

Da Middelalderen svandt, to store Skjalde
 I Syd og Nörd Apollo mon fremfalde;
 Den Ene hørte til det Halvforsvundne,
 Den Anden til det endnu halvt kun Fundne.

Den Ene, Katholiken, Adelsmanden,
 Romantisk hørte med til Ridderstanden;
 Den Anden, Protestant og Borger, skued
 Humane Fremtids Morgenrøde lued.

Vi har dem end, vi aldrig dem vil savne:
 Shakespeare og Calderon er deres Navne;
 Den ædle Spanier, som en aandfuld Seer,
 Ei lantes af sin Tids Autodafcer.

Og Shakespeare! for vor Nutid Kunstens Fader,
 Ei hans Exempel Sønnerne forlader;
 Som Characterens hyperligste Tegner,
 Skændt altid ei som Scenernes Beregner.

To store Tydskere maae vi ei glemme,
 Som høved deres skionne Skjaldestemme;
 Den Første, mindre tragisk og pathetisk,
 I Götz og Faust guddommelig poetisk.

Mens Goethes Aand henreves af Naturen,
 Høit blæste Schiller, som en Helt, i Luren;
 Den muntre Livets Side lidt han fiendte;
 Men for alt Høit og Stort hans Hierte brændte.

Dog — ikke vidste man, at, førend disse,
 Veltalenheden kroned her en Tisse;
 At tragist digted, ei med mindre Kræfter,
 Den Skiald, som ingen Fremmed spørger efter.

Johannes Ewald! store Harpespiller!
 Du digted førend Goethe, førend Schiller;
 Dit Sprog i Tisterne, som i din Balder,
 Ei overgaaes af nogen Digteralder.

Gud i Kunsten, Kunsten i Gud.

Ei Skialden være skal Naturens Arbe,
 I smaalig Efterligning sig ei take,
 Ei heller lægge blindt sit Trø i Turen,
 Og Alting overlade til Naturen.

„Hvad skal han da?“ Sit Kald, sin Stræben hædre,
 Ved Manglerne med Kunsten at forbedre.

„Forbedre Herrens Værk?“ Det store Hele
 Staaer selv som Mønster for de mindre Dele.

Det store Værk — for det han maa sig høie,
 Dog ei som Drm i Støv; men med et Die,
 Der seer Guds Herlighed og den kan fatte,
 Uværdig ei til Livets rige Skatte.

Men alt det Enkelte, som Tiden røver
 Saasnart sin Kraft, Fuldendelsen behøver.
 Derfor har Gud den skionne Kunst os givet,
 Til sikker Havn for Skionheden i Livet.

Thi Phantasiens Frugter, Sydens, Nordens,
 Er Gaver af Guds Haand, saavel som Jordens.
 Kunst fra Natur ei skiller Fængselsmuren;
 Den sande Kunst er atter blot Naturen.

Dg derfor drikke begge, tidligt, sildt,
 Til Bederqvægelsen af samme Kilde;
 Dg Kunst, hvis Hovmod kan Naturen glemme,
 Blier Graaspurv, — Nattergalen uden Stemme.

Det Heie, Store, Livets Første, Sidste,
 Saa lidt som Livet selv, vil Skialden miste.
 Bortfiern det fra den bedste Digtertone!
 Dg stoltest Geg staaer kappet, uden Krone.

Skiondt Følelsen sig fiernt i Skyn taber,
 Maa barmhertigt Siælen tale med sin Skaber.
 Han veed det, at vi ere Børn tilsammen;
 Men han forstaaer vor Rallen og vor Stammen.

Hans Hemmelighed ei hans Blissdom stiuuler,
 Som en forborgten Skat i Dybets Huler;
 En Anelse derom har han os givet,
 Hvergang et Hierte slaaer i Jordelivet.

Og naar engang det hen mod Tiden stunder,
 Naar Guldsflag blier af flygtige Sekunder,
 Vil Hieroglyphen vi, uslert af Tiden,
 Med Lethed læse paa LivsPyramiden.

Alt vide vi, hvad dette Liv behøver;
 Hver stor Bedrift derpaa har givet Prøver;
 Hver herlig Mand, har den ei havt for Die,
 I bedste Kamp, det Store med det Høie?

Hvi strider stærken Helt, i Blodet badet?
 Er det for Bindings Skyld? Er det af Hadet?
 Nei! Kraften, Villien, Guddomskraften ligner;
 Den er hans Ære, Løn, og den han signer.

Det Skønne stræber til Fuldendtheds Glæde,
 Og i Fuldkommenhed har Gud sit Sæde.
 See græste Tempel! Taler Harmonien
 Til Himlen ikke her, som Boesjen?

I græst Architektur sig, stien for Diet,
 Mathematifens Form til Kunst ophøied,
 Og loved Gud! I Skønhed sig bevæger
 Triangel, Cirkel og Kvadrat og Streger.

Og Statuen, saa mesterlig fremstillet!
 „Gud skabte Mennesket i eget Billed“
 Har Biblen sagt; og Hedningen beviste
 Med døde Steen, at han den Sandhed priste.

For Skønheds Magt sig Grækeren mon høie;
 Da kom du, Christendom! det ægte Høie;
 Dog viste Mafael, og han ei ene:
 Det Høie kan med Skønhed sig forene.

Da Gud blev Menneske, svandt Taagedunsten;
 Thi da blev han en Gienstand selv for Kunsten:
 Som Barn paa Moders Skød, skøn alle Tider;
 Som den Ustyldige, der Døden lider.

Henrykt af Gud, i Middelalderlægten;
 Steenpoesie os digted Architekten;
 Hvor Kirken fromt til Andagt vinkte Brimlen,
 Der strækker den sin Arm høit imod Himlen.

Kan jeg de Bærker alle vel opregne,
 Med Guddomspræg, som smykke Jordens Egne?
 De Sange, der henrykte Siælen længe,
 Fra Davids Stræng, til Ringos Harpestrænge?

Men nu, hvor er Begeistring? — Vidt brage
 Vel Kraftens Luer høit i vore Dage;
 Dog føles ei med Hjertet, men med Panden;
 Henrykt er ikke Siælen, men Forstanden.

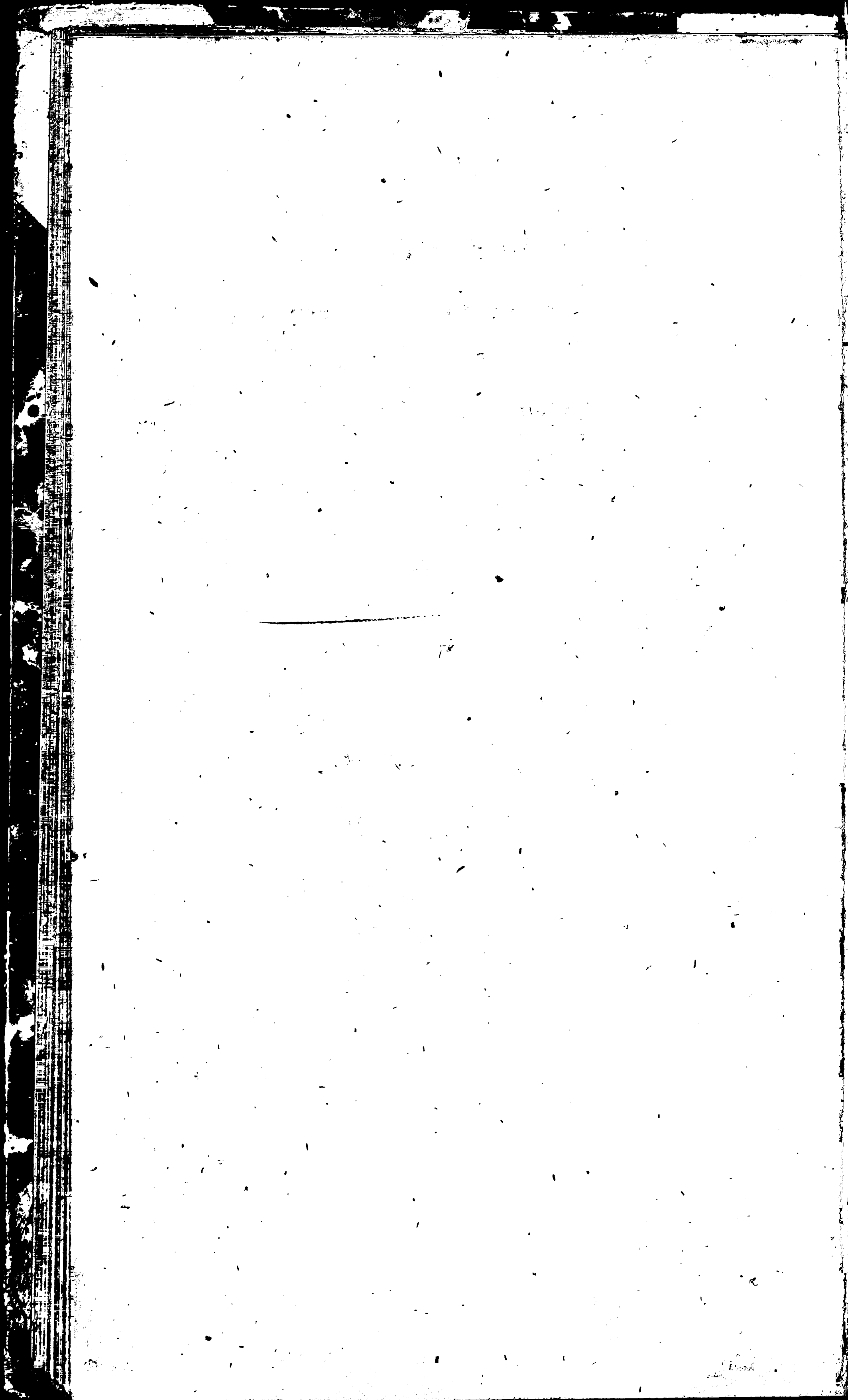
„Dg vil du, at vi end til Himlens Konning,
 Som Munk, siunge skal om Mælk og Honning?
 Alt, som i Bedstefædres Tid, bli'er stammet
 Om Lammets Blod? Skal vi tilbede Lammets?“

Nei! men af Solen selv, den stolte, høie,
 Du lære skal for Gud dig at nedbøie;
 Dg naar sig Dødens Billed, Natten nærmer,
 Som Maanen være du en hellig Sværmer!

Dg stræber du til Frihed? Himlens Rige
 Paa rette Viis os danner alle Rige.
 Men kun i Kiærlighed kan Frihed trives,
 Dg kun det Gode Seir af Himlen gives.

Dg est du Kunstner, Broder! est du Digter,
Til Ham dit hele Værk, din Stræben sigter.
Dg derfor sjunger jeg: Almagten være
Mit Liv, min Kunst indviet, og min Ære!

Indhold.

	Side.
Kunstens Hovedkræfter.....	9.
Smagen.....	11.
Modesmagen.....	14.
Det Skienne, det Gode og det Sande.....	17.
Kunsternes Grundforskjellighed.....	18.
Poesien.....	21.
Digteren.....	23.
Det Nationale.....	25.
Digteren national.....	27.
Poesiens Sandhed.....	30.
Den blotte Form.....	34.
Stoffet.....	36.
Tanken.....	38.
Berset.....	40.
Det Musikalske og Maleriske.....	44.
Den poetiske Musik.....	48.
Idealet.....	50.
Det Characteristiske.....	54.
Temperamenterne.....	56.
Lidenfhaben.....	59.
Ondfkaben.....	60.
Det Hædflige.....	62.
Det Triviale.....	64.

	Side.
Monotonien.	66.
Indbildningekraften.	68.
Bittigheden. Det Humoristiske.	70.
Det Moralske.	74.
Digtekræfternes nødvendige Forening.	76.
De forskjellige Digtarter.	78.
Oden og Elegien.	80.
Lyriske Digtere.	83.
Digterinder.	85.
Poetiske Smaa blomster.	86.
Helte digtet.	88.
Græsk og nordisk Mythologie.	93.
Eventyret; det Underfulde.	98.
Episke Digtere.	100.
Romanen.	102.
Den poetiske Prosa.	106.
Dramet.	110.
De tre dramatiske Enheder.	112.
Comedien.	114.
Idyllen og Genrestykket.	118.
Tragedien.	120.
Tragediens Theorie.	123.
Philosophien og Poesien.	129.
Skiæbnetragedien.	131.
Følelsens Forsvar.	134.
Medlidenheden.	137.
Lastens Beundring.	138.
Den nyere franske Skole	140.
Tragiske Digtere.	143.
Gud i Kunsten, Kunsten i Gud.	147.

